

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

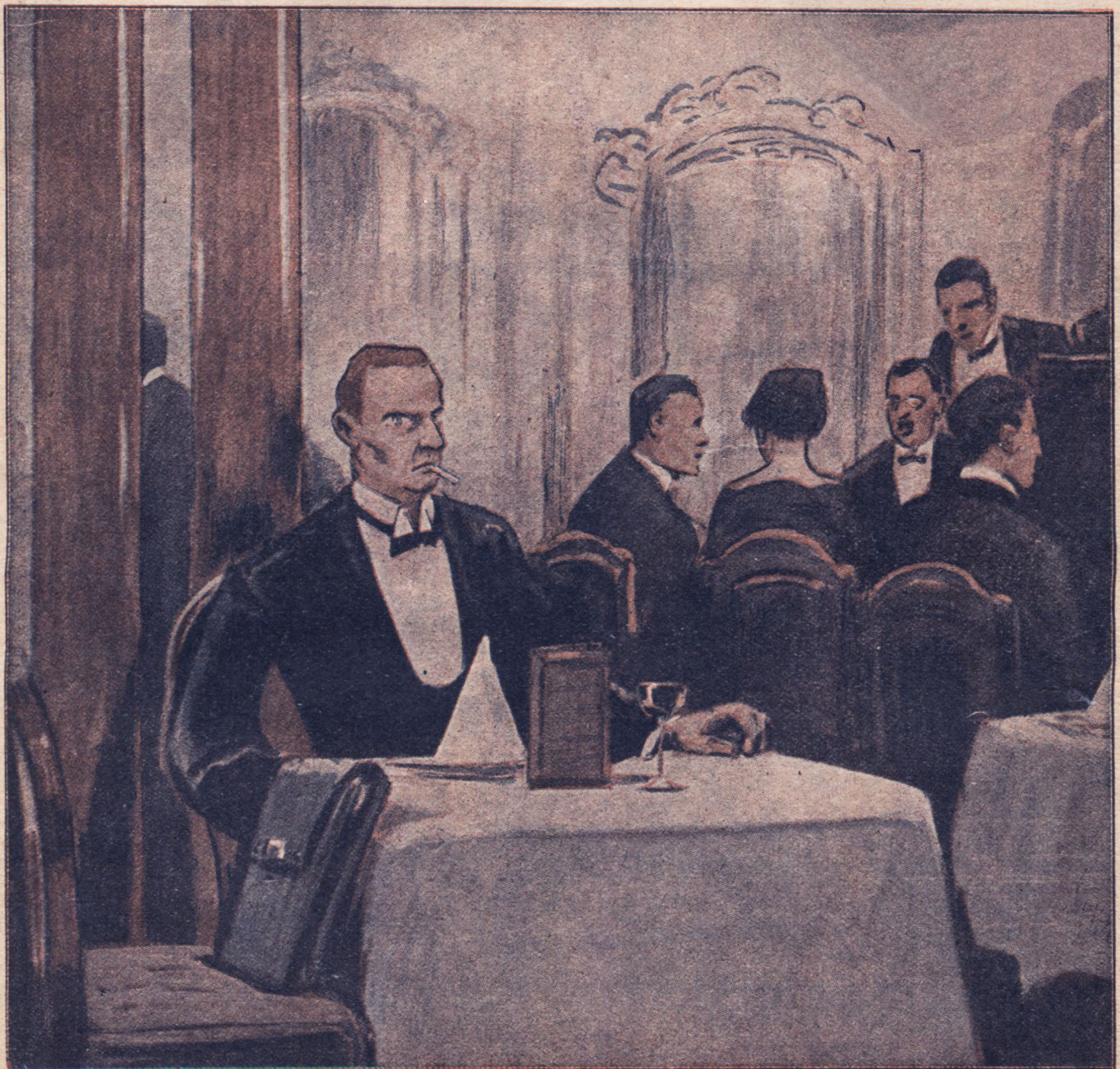
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 794

DE JACHT OP HET ONBEKENDE.

20 Cent

Een paar maal keek de roodharige recht in het gezicht van Brand om dadelijk zijn blik weer af te wenden.

NIEUWE SERIE

De jacht op het onbekende

HOOFDSTUK I.

HET HUIS IN TUDORSTREET.

Er liep met langzame schreden een flink gebouwd agent heen en weer langs eenige van de oudste huizen in de oude Tudorstreet, die de nummers 110 tot 116 droegen.

Telkens als hij het laatste huis voorbij was, maakte hij rechtsomkeer, juist zooals de beroemde wachtpost voor Burkingham Palace, om hetzelfde te herhalen, wanneer hij numero 110 bereikt had.

Dat deed de brave kerel reeds een paar uur, zonder het schijnbaar moe te worden. Het was hem voldoende, een weinig afwisseling te brengen in zijn eentonigen stap, door nu eens wat harder, dan wat zachter te loopen, nu eens met de handen op den buik, dan weer op den rug gevouwen. Eén ding echter was er, dat hij nooit vergat, wat ook de snelheid van zijn loop mocht zijn — hij keek, telkens als hij er voorbij ging, strak naar de deur van het huis numero 114. Die deur scheen zijn bijzondere aandacht te hebben. Toch was er niet veel bijzonders aan te zien. Het was een gewone, al was het dan ook oude huisdeur van een stevig maaksel, en die volkomen paste bij het oude huis, met zijn fraai trapgeveltje, zijn smalle, hoge ramen en zijn lage stoep.

En die aandacht van den braven agent was zeker wel gewettigd. Het fijne van de zaak wist hijzelf weliswaar niet en de couranten zouden er, zooals

gewoonlijk, zoo overdacht hij met den instinctieven afkeer, die alle politiemannen van hoog tot laag tegenover de Koningin der Aarde voelen, wel het noodige bij gefantaseerd hebben! Maar als men dat afdeed, bleef de zaak nog wonderlijk genoeg.

Het was al ruim een week geleden begonnen met de arrestatie van een aantal smokkelaars, in een donkeren nacht, en die vangst had de politie, dit stond vast, te danken aan den geheimzinnigen avonturier, naar wien de politie van geheel Londen al weder langen tijd zoekende was, zonder een spoor van hem te vinden — Lord Lister, ook wel genaamd John Raffles!

Maar met die hulp — die tusschen twee haakjes zeer op prijs werd gesteld, al zou men dat op Scotland Yard nooit toegeven — had zijne lordschap het niet gelaten. Nauwelijks 24 uur later namelijk was de politie er in geslaagd, al weder door zijn toedoen, bijna alle leden te arresteren van een hoogst gevaarlijke bende misdadigers, die zich vereenigd hadden onder den naam van „De Roode Ster”. Het is waar, dat men een zesttal weer op vrije voeten had moeten laten, daar hun namen nog niet voorkwamen in de politieregisters en zij niet op heeterdaad waren betrapt, maar de anderen gingen alle de gevangenis in.

Onder die bedrijven nu was het vast komen te

staan, dat een geheimzinnig persoon het bevel voerde over smokkelaars zoowel als bandieten. Niemand had dien man ooit gezien, tenminste, dit werd beweerd, en hij was bij de bandieten alleen bekend als „Numero 13”. Deswege waren alle arrestanten streng ondervraagd, maar geen hunner wilde iets loslaten, of beter gezegd: geen hunner kon iets verklaren, omdat hij niets wist. Toch had de politie de zekerheid, dat althans de aanvoerders in aanraking waren geweest met dien bewusten No. 13. De plek echter, waar dat geschiedde, waar zij hunne instructies van den onzichtbaren leider in ontvangst namen — die had geen hunner willen verraden. En die zou ook zeker wel altijd een geheim zijn gebleven, als de groote avonturier zich niet met deze zaak bemoeid had en een even duidelijke, als dramatische vingerwijzing had gegeven, in welk een richting men behoorde te zoeken.

De agent, die daar nu zoo rustig heen en weer liep, deed dit, teneinde een huis in het oog te houden, waarbinnen, of liever, waaronder zich het laatste bedrijf had afgespeeld van dit drama in de misdadigerswereld, dat zelfs tot op den huidigen dag nog niet geheel opgehelderd is.

Den nacht tevoren had de politie, telefonisch gewaarschuwd, in den ruimen kelder, diep onder dat huis, een zestal mannen aangetroffen, twee met verbrijzelden schedel en de anderen min of meer ernstig gewond en buiten kennis.

De telefonische oproep was afkomstig van John Raffles. Twijfel dienaangaande was volstrekt buitengesloten, daar hij zijn naam genoemd had. En de Londensche politie, door ervaring wijs geworden, wist wel, dat 't niet verstandig zou zijn, een wenk van den Grooten Avonturier in den wind te slaan.

En het is hier misschien de plaats, even uit de school te klappen en te vermelden, dat er lange jaren tusschen de politie en haar verbitterdsten vijand een soort van sein heeft bestaan, een wachtwoord, als men dat zoo wil noemen, waardoor de politie met zekerheid kon nagaan, of het wel inderdaad Raffles was, die de inlichtingen verstreekte. Het is namelijk een paar malen voorgekomen, dat een looze schavuit, die van deze zonderlinge samenwerking moest hebben gehoord, de politie op een dwaalspoor wist te brengen en daardoor tijd wist te winnen, om zichzelf in veiligheid te brengen.

En nu was het verwonderlijke van dezen nachtelijken inval, dat de politiemannen niet het huis van No. 114 waren binnengegaan, maar dat, hetwelk het nummer 110 droeg! Zij hadden de aanwijzing van Raffles nauwkeurig gevolgd, waren met behulp van een geheime lift naar den kelder afgedaald, hadden een vrij langen, breeden tunnel

gevolgd en waren op die wijze in den tweeden kelder gekomen, waar zij tegenover eenige oude kennissen kwamen te staan, gevaarlijke misdadigers, die onmiddellijk werden ingerekend. Het bleek naderhand, dat er reeds een paar jaren naar de heeren werd gezocht.

Het huis No. 110 bleek te behooren aan een zekeren dokter Wynne, die zich echter bijtijds moest hebben gered, om toch eenige dagen later eveneens gearresteerd te worden, toen hij op het punt stond, zich naar Frankrijk in te schepen.

In den kelder moest zich eveneens een vrouw hebben bevonden, zekere Rita Nueva, die echter ook kans had gezien intijds te vluchten. Deze vrouw zat nauwelijks twee dagen tevoren nog in het Huis van Bewaring, waaruit zij op een wonderbaarlijke wijze was bevrijd — en ook hier noemde men den naam van No. 13!

Een nauwkeurig onderzoek had aan het licht gebracht, dat de kelder van het huis numero 114 op twee wijzen te bereiken was, namelijk door den tunnel en met de lift, die naar het nummer 110 voerde en vervolgens langs een zeer prozaische, heel gewone keldertrap, die uitkwam in de gang gelijkvloers van het huis No. 114!

Dat Raffles zich in die kelders in vreeselijk levensgevaar had bevonden, zooals hij verzekerd had, trok de politie zich, eerlijk gezegd, bitter weinig aan! Dan moest hij zich ook maar niet in dergelijke avonturen storten. Van veel grooter belang achtte hoofdinspecteur Baxter de omstandigheid, dat er in dat huis blijkbaar misdadigersplannen tegen de maatschappij werden beraamd door hoogst gevaarlijke boeven en dat hier de zetel moest zijn van den geheimzinnigen chef!

Geen wonder dus, dat men het huis onmiddellijk van den kelder tot den zolder nauwkeurig onderzocht had! Dat onderzoek echter had volstrekt geen resultaat opgeleverd, of liever, een resultaat, dat volstrekt niet strookte met hetgeen men verwacht had.

Een deel van de eerste verdieping namelijk werd ingenomen door een kleine steenzagerij, die zich specialiseerde in het vervaardigen van graferken. Het atelier telde zes man en een jongen voor de boodschappen, die alle om vijf uur des middags heengingen. Van die werkplaats was aan de straatzijde niets te zien, en om ze te bereiken, moest men aan den achterkant een tamelijk groot erf oversteken, een soort van binenplaats, die in vroeger eeuwen misschien een tuin was geweest, in den loop der jaren langzamerhand volgebouwd.

Tegen de muren stonden overal granieten platen, geknotte zuilen, kruisen en andere emblemata van 's menschen kortstondig bestaan hier op aarde.

Het atelier liep dus niet geheel door maar liet aan de voorzijde van het huis ruimte voor een tweetal kamers en een klein keukentje, die in gebruik waren door een bejaard gehuwd paar, waarvan de man als een soort barbier optrad en de vrouw kleine huiselijke bezigheden verrichtte voor de overige bewoners van het huis.

Op de eerste verdieping woonde een gepensioneerde kapitein ter zee, die des te minder last scheen te hebben van het onophoudelijk gehamer en gebik in de werkplaats beneden hem, daar hij slechts zeer weinig thuis vertoefde en liever geheele dagen bij de dokken doorbracht, om naar het uitgaan en binnenvallen der schepen te kijken, terwijl hij bovendien stokdoof was.

Op de tweede verdieping woonde een onderwijzeres, vijftig jaar, verbitterd door allerlei teleurstellingen in haar trieste leventje van leelijke, arme en onbegeerde vrouw, in gezelschap van een klein hondje, twee oude katten en een papegaai.

Tenslotte was de derde verdieping bewoond door 'n pasgehuwd paartje, dat er vroolijk en onbezorgd op los leefde als jonge muschjes, ofschoon ook de vrouw hard moest werken, teneinde te voorkomen, dat het huwelijksbootje lek zou slaan.

Dit alles was al spoedig onderzocht en vastgesteld. Te denken, dat No. 13 zich onder deze bewoners zou bevinden, was een dwaasheid. En toch stond het vast, dat in den kelder van dit huis de geheimzinnige No. 13 zijn bevelen gaf en de rapporten van zijn luitenants in ontvangst nam. Bereikte hij dan zijn kelder door den tunnel en de lift? Het was mogelijk, hoewel niet waarschijnlijk, en daarom was er aanstonds een politieagent in de Tudor Street geplaatst, zoodra de bandieten, die men in den kelder had aangetroffen, waren weggevoerd.

Over dit alles dacht de brave agent na, terwijl hij heen en weer kuierde in het warme zonnetje en bevond, dat het leven nog zoo kwaad niet was.

Maar als hij naar dat huis keek, dan deed hij dat louter uit plichtsbetrachting, want die agent was niet dom en hij begreep heel goed, dat die wonderlijke chef, wie hij ook zijn mocht, zeker niet op klaarlichten dag kalmpjes dat huis zou binnenwandelen.

Hij had juist voor de zooveelste maal, rechtsomkeer gemaakt, toen hij een inspecteur den hoek zag omkomen van de dichtstbijzijnde dwarsstraat, vergezeld van een brigadier.

De inspecteur kwam blijkbaar op hem toe en de agent ging in de houding staan.

— Iets bijzonders, Cox? vroeg de inspecteur, voor hem stilstaande.

— Nee, mijnheer, antwoordde de agent. Hij keek

den inspecteur even aan. Hij kende hem niet. Zeker dezer dagen overgeplaatst uit een andere wijk!

— Ruk dan maar in, Cox! Je instructie luidde immers, om niemand binnen te laten?

— Niemand, mijnheer, al was het de Koning in persoon!

— Het is goed, dan kun je wel gaan. Of wacht — er is misschien nog iets beters! Hoe denk je er zelf over, Cox? Geloof je wel, dat iemand dat huis zal naderen, zoolang jij er voor heen en weer kuiert?

De agent liet een gurgelend lachje hooren, en zei toen volgens zijn overtuiging:

— Die dat deed, mijnheer, zou stomdronken moeten zijn, of rijp voor een gekkenhuis, als U het mij vraagt!

— Dat zou ik ook denken! Trek je dus terug in de zijstraat en let goed op, terwijl ik binnen nog eens een onderzoek ga instellen!

— Best, mijnheer! Een soort van muizenval, nietwaar? Nu, ik mag lijden, dat die No. 13 eens komt kijken, maar gelooven doe ik het niet!

— Heb je soms in den loop van den morgen verdachte personen in de straat gezien?

— Niet voor zoover ik weet, inspecteur. Of zoudt U een dronken melkboer verdacht noemen?

— Dat kan ervan afhangen! Had hij iets te maken aan het huis No. 114?

— Neen, aan de overzijde! Maar daar schenen ze hem te kennen. Ze vloekten hem een beetje uit, hij bleef nog wat omhangen en toen ging hij weg.

— Heb je kunnen constateeren, dat die man werkelijk dronken was?

— Daarvoor kwam hij niet dicht genoeg bij me, mijnheer, maar hij zwaaide naast zijn wagen en hij praatte allerlei wartaal tegen zijn paard!

— Wat is dat voor een huis, waar hij de melk afgaf?

— Hier recht tegenover ons, mijnheer — dat huis met die groen geschilderde pui.

— Het is goed! Ga dan nu maar en let goed op. Wij blijven niet langer dan een uur binnen!

De agent salueerde, draaide zich op zijn hielen om en wandelde weg in de richting van de dwarsstraat.

Zoodra hij buiten het gehoor was, zei de brigadier op zachten toon:

— Ben je nu werkelijk van plan, Edward, die zaak nog verder te onderzoeken?

— Ja, Brand!

— Ondanks hetgeen ons gisternacht in den kelder is overkomen? Moet ik je er dan nog aan herinneren, dat we 't alleen aan de tijdige tusschenkomst, van Henderson te danken hebben, dat we nu nog leven?

— Dat is juist een reden te meer, Brand, om het onderzoek naar No. 13 niet op te geven! Die man is een groot gevaar, niet alleen voor de geheele stad, maar meer in het bijzonder voor ons beiden! Ik heb een taak te verrichten, en dat kan ik niet naar behooren doen, als ik telkens gevaar loop, dat een sluwe en stoutmoedige tegenstander mij den voet dwars zet!

— Je gebruikt zachtzinnige termen, Edward! hernam de zoogenaamde brigadier schouderophalend. Den voet dwars zetten! Wel, de schurk zou je vierendeelen, als hij er maar de kans toe kreeg!

— Juist om hem die kans te benemen, Brand, blijf ik net zolang naar hem zoeken, tot ik hem ontmaskerd heb! antwoordde de groote avonturier kortaf. En nu niet meer gepraat, maar gehandeld! Ik heb deze uniformen uitgekozen, omdat geen enkel burger het huis mocht binnentreden en ik heb al die moeite niet voor de grap gedaan!

Onder het spreken waren John Raffles en Charles Brand op het huis toegelopen en de eerste had de hand reeds naar de schel uitgestrekt, toen zijn blik viel op het huis aan de overzijde, met de groen geschilderde pui.

Hij wendde den blik snel weer af, maar hij had duidelijk de lichte beweging gezien van een vitragegordijn op de eerste verdieping.

— Wat is er? vroeg Brand, die het bliksem-snelle lichten in de oogen van Raffles had opgemerkt.

— Je moet er volstrekt niet naar kijken — maar wij worden bespionneerd! Het is jammer, dat ik dien dronken melkboer niet eens zelf heb kunnen zien! Nu, misschien verschijnt hij nog wel ten tooneele!

En Raffles belde aan.

Hij moest vrij lang wachten en wilde ongeduldig juist voor de tweede maal bellen, toen de deur geopend werd door een oud mannetje met een plat, onbeduidend gelaat, waarin twee kleurlooze oogen den geuniformden inspecteur vragend en een beetje ongerust aankeken. Zijn tandelooze mond ging half open; hij had de zonderlinge gewoonte, bijna voortdurend bevestigend met het hoofd te knikken, waarschijnlijk het gevolg van een of andere zenuw-kwaal.

— Wij komen nog even om het huis te doorzoeken, vriend, begon Raffles.

— Je naam?

— Ik ben Hicks, de huisbewaarder, mijnheer, zei het oude mannetje. Als mijnheer maar wil binnen-

komen?

Raffles had de deur reeds achter zich gesloten, zoodra hij met Brand was binnengekomen. Hij keek de vestibule eens rond, die tamelijk smal was en een deur links en rechts had, terwijl recht tegenover de straatdeur een prachtige, eikenhouten trap, die zeker de bewondering en de hebzucht zou hebben gaande gemaakt van ieder oudheidkenner, naar de overige verdiepingen voerde. Een niet minder fraaie lambriseering liep langs de geheele vestibule. En onder den vloer daarvan, nauwelijks vijf meter lager, lag die verschrikelijke kelder, waar Raffles nauwelijks tien uren geleden in de macht was geweest van Dr. Wynne en reeds op de martelbank had uitgestrekt gelegen! Nog waren zijn voeten zeer pijnlijk door het schroeien van de heete kolen, waarmede de beulen hem de voetzolen hadden willen pijnigen!

Brand dacht op dat oogenblik juist hetzelfde en heel even wisselden de beide vrienden een veel-beteekenenden blik — tegelijk dachten zij aan den trouwen Henderson, die zijn leven gewaagd had, om hen te kunnen redden en die het geheel alleen had opgenomen tegen de zes schurken, die hem in het huis No. 114 van kant hadden moeten maken.

Het kleine mannetje stond hen bedremmeld aan te zien en vroeg toen met zijn zwakke, toonlooze stem:

— Wat willen de heeren eigenlijk zien? Den kelder zeker?

— Neen, dien schenk ik je voorloopig, vriend. De kelder zelf interesseert me weinig — wat wij willen leeren kennen is de wijze, hoe men er binnen komt!

— Wil ik mijnheer soms voorgaan?

— Dat is volstrekt niet noodig, mijn waarde heer Hicks! antwoordde Raffles haastig. Ik zou het mijzelf nooit vergeven, als ik U van uw werk zou afhouden. Doe dus maar, alsof wij er in het geheel niet waren en bekommer U niet om ons!

— Zooals mijnheer verkiest!

— Wij zullen U wel waarschuwen, als wij weer heengaan!

— Heel goed, mijnheer! Mijnheer kan alle kamers bezichtigen, als mijnheer dat wil!

— Dat zou ik inderdaad gaarne doen! hernam Raffles met een glimlach. Adieu, mijnheer Hicks, en ik hoop, dat ik U wel ergens zal kunnen vinden, als ik U noodig heb voor deze of gene inlichting.

— Ik ben steeds tot uw dienst, mijnheer!

En met die woorden verdween mijnheer Hicks

achter een smalle deur onder de eikenhouten trap met veel ooggeknipper en veel geknik van zijn kaal hoofd.

Raffles luisterde aandachtig, totdat hij de sleepende voetstappen van den ouden man niet meer hoorde en zei op zachten toon tot Brand:

— En nu zullen wij eens vlug trachten vast te stellen, vriend Brand, hoe mijnheer No. 13 den kelder kon binnenkomen, zonder door huisgenooten gezien te worden en zelfs zonder dat zijn onderdanen hem zagen.

Had Lord Lister geen pakje „DUBEC” cigaretten bij zich, dan wist hij, dat hem iets ontbrak.

HOOFDSTUK II.

DE GEHEIME DEUR.

De twee mannen begaven zich allereerst naar de gang, waarop de keldertrap uitkwam. De deur van die trap was een deur als honderd andere en kon met een sleutel worden afgesloten. Raffles nam den sleutel uit het slot en bekeek hem aandachtig. Toen haalde hij de schouders op en zei:

— Van dergelijke sleutels bestaan er hier in Londen zeker een paar millioen! Iedere smid levert ze zoo bij bosjes! Wij zullen eens naar beneden gaan, als je het goed vindt, ofschoon ik wel geloof te mogen voorspellen, dat wij in den kelder niets merkwaardig's zullen vinden en in geen geval een anderen geheimen toegang als dien wijzelf eenige dagen geleden hebben gebruikt.

Het bleek, dat de trap verlicht kon worden door een electrisch lampje, waarvan de schakelaar zich naast de deur bevond.

Bij het schijnsel daarvan gingen de twee mannen de trap af, die zeker abnormaal hoog was voor een gewone keldertrap. Raffles had zeven en veertig treden geteld, voor hij eindelijk beneden stond, op geen meter afstand van een tweede deur, maar die zag er al heel wat anders uit dan de bovenste! Zij was van zeer zwaar eikenhout vervaardigd, op vele plaatsen met ijzer beslagen, opgehangen aan scharnieren, die wel tot een gevangenispoort scheenen te behooren en voorzien van een slot van de modernste constructie, dat zeker urenlang weerstand zou kunnen bieden zelfs aan de geoeffende vingers van een voleerden inbreker!

Deze deur stond half open.

Het doel van die voorzorgsmaatregelen was natuurlijk duidelijk. Bij een mogelijken overval door de politie zouden degenen, die daar binnen in den kelder waren, ruimschoots gelegenheid en tijd vinden, om door den tunnel en met de lift in het huis No. 110 te ontkomen.

Vijf minuten van een grondig onderzoek waren voor Raffles en Brand toereikend, om tot de slotsom te komen, dat deze kelder geen andere toegangen had dan die hun reeds bekend waren. Het stond dus vast, dat No. 13 langs de keldertrap kwam, wanneer hij iets had mede te deelen.

— Maar dan blijft het volgende toch onopgehelderd, Edward, zeide Brand, nadat de twee mannen het hieromtrent eens waren geworden.

— Wat dan?

— Wel, de methode van No. 13! Ik geloof, dat ik in zijn plaats een beetje minder onvoorzichtig zou handelen! Bedenk toch eens — hij moet een trap van 47 treden afdalen en een sluipmoordenaar zou dus ruimschoots gelegenheid hebben, hem van beneden af neer te schieten!

— Nu, Brand, zoo gemakkelijk zou dat toch niet gaan, meende Raffles. Heb je wel opgemerkt, hoe de lamp is opgegaan, die de trap verlichtte? Haar sterk schijnsel verlicht vooral het benedeneinde van de trap daghelder. Je hebt zelf gezien, dat men haar naast de kelderdeur kan controleeren! De trap loopt uit op een kort portaal of gang, met volkomen gladde wanden! Het is volstrekt ondenkbaar, dat er zich iemand zou kunnen ophouden,

zonder dat hij onmiddellijk gezien werd door iedereen, die den kelderdeur boven in de gang opende.

— Dat stem ik je toe! Maar men zou b.v. op het hooren van naderende schreden plotseling deze zware deur kunnen openen en dan op hem schieten!

— Een beetje gezocht, Brand! Deze deur is inderdaad zoo zwaar, dat men haar maar niet zoo eensklaps opent als het deksel van een sigarenkistje. Er is echter nog iets, wat het zou beletten, en dat is van veel gewichtiger aard! Het is n.l. onmogelijk, deze deur van den kelder af te openen!

Brand liet een lichte kreet van verwondering hooren, kwam naderbij en bekeek het slot.

Je hebt waarachtig gelijk! riep hij toen uit. Het slot is aan deze zijde volkomen gesloten met een dikke stalen plaat!

— En zelfs al zou men die plaat kunnen verwijderen, Brand, dan zou men toch nog niet den sleutel hebben, om het slot te kunnen openen! Want er bestaat geen tweede! De eene is in het bezit van No. 13.

— Je vergeet de fabriek! Ik heb gehoord, dat men daar altijd een tweede exemplaar van den sleutel bewaart, om dien aan den rechthebbenden bezitter van het origineel te kunnen geven, als hij het kostbare voorwerp verloren mocht hebben en in geval het b.v. een zeer dure brandkast mocht betreffen.

— Dat is ook zoo, Brand — maar daaraan zouden jouw moordenaars en samenzweerders niets hebben! Neen, in dit opzicht moet ik No. 13 de hand boven het hoofd houden. Hij had zijn dierbare persoon vrij goed beschermd. Je ziet, dat er hier boven de deur een zeer smalle spleet in den muur is! Welnu, hij kon zich, staande op de derde of vierde trede van de trap, overtuigen, dat hier alles in orde was, alvorens binnen te treden. Hij zal wel vilten zolen of iets dergelijks hebben gedragen, om zijn nadering geheim te houden.

— Maar, dan was hij verplicht, eenmaal binnen zijnde, de zware deur open te laten staan, wilde hij zich niet zelf den terugtocht afsnijden!

— Dat is duidelijk — en dat is ook inderdaad een zwakke plek in zijn methode. Hij kon natuurlijk de trapdeur goed afsluiten, maar dat zou mij zeker niet voldoende zijn geweest, ware ik in zijn plaats!

— Maar, ik heb nog meer tegenwerpingen, Edward! Het is bekend, het staat vast, dat geen van zijn onderdanen hem ooit gezien heeft — ik bedoel, zijn gelaatstreken heeft aanschouwd. Hoe is dat mogelijk, als hij hier bij hen in den kelder kwam?

— O, hij kwam maar hoogst zelden, Brand, en dan was hij natuurlijk gemaskerd of in een lange pij gewikkeld!

— Hoe weet je, dat hij zoo zelden kwam? vroeg Brand verbluft.

— Wel, anders zou hij geen spreekbuis hebben aangelegd! antwoordde Raffles laconiek.

— Een spreekbuis? herhaalde Brand, zeer verbaasd.

— Heb je die dan nog niet ontdekt? Het is waar, de uitmonding bevindt zich in een vrij donker hoekje. Hier is het — en het begin bevindt zich boven aan de trap, naast de deur!

Brand keek even naar een soort van korte, ebodieten horen, die zeer weinig uit den wand kwam steken en zei toen, een beetje beschaamd:

— Ja, dat zal natuurlijk veel verklaren!

— Wel, het verklaart ongeveer alles! zei Raffles bedaard. Hij behoefde slechts in den kelder te komen, wanneer dat volstrekt noodzakelijk was, en dat kan niet heel vaak zijn geweest. In verreweg de meeste gevallen kon hij het gemakkelijk af met de spreekbuis!

— En toch blijf ik er bij, Edward, dat er onvoorzichtig gehandeld werd! Wat drommel, er komen toch wel eens inspecteurs in een huis? Er komen trawanten van den fiscus, er komen meteropnemers, bedienden van een steenkolenhandelaar, beampten van de bouwinspectie, van de gasfabrieken, van de waterleiding — wat weet ik al! Zouden die dan niet vreemd opzien, bij het vinden van die soort van vestingdeur?

— Daaraan heb ik ook natuurlijk gedacht! Intusschen — de bewoners kunnen er feitelijk niets aan doen, dat er onder hun huis een groote kelder is, op een diepte van 45 trap treden. En wie kan zeggen, of er vroeger geen kostbare dingen in dien kelder zijn bewaard? En No. 13 behoefde zich van dat alles niets aan te trekken, want die kwam alleen maar 's nachts! En laten wij nu deze plek maar verlaten, Brand, want wij hebben gezien, wat er te zien valt!

Zij stonden op het punt, de trap weer op te gaan, toen Brand eensklaps zijn hand op den arm van Raffles legde en vroeg:

— Hoe verklaar je, Edward, dat deze deur openstond, toen wij afdaalden, als alleen No. 13 er den sleutel van heeft?

— Het antwoord op die vraag heb je zelf al zoeven gegeven, Brand! antwoordde Raffles glimlachend. Jijzelf hebt immers opgemerkt, dat de fabrikant, die het slot maakte, een tweede exemplaar van den sleutel behield. We waren het er over eens, dat hij dat alleen tegen overléging van deugdelijke documenten mag afstaan aan den man, die het slot bij hem kocht — en aan de politie! Bij het onderzoek, dat werd ingesteld, heeft men dat slot natuurlijk geopend met een sleutel, die er op

past, want er is geen krasje aan te zien. Het is een Yale slot van het grootste formaat en voor de politie was het ook al heel gemakkelijk, er een sleutel van te vragen. En nu naar boven en eens verder gezocht.

Zoodra zij weer in de gang stonden, luisterde Raffles een oogenblik met de grootste aandacht en zeide toen op zachten toon:

— Ik weet niet, hoe het komt, maar het gezicht van dien mijnheer Hicks bevalt mij volstrekt niet.

— Maar Edward — een onnoozele, oude suffert!

— Mijn waarde Brand — die zoogenaamde onnoozele oude sufferts zijn meestal uiterst gevaarlijk! En behendige, ondernemende schurken bedienen zich bij voorkeur van lieden met zulk een uiterlijk, om de politie op een dwaalspoor te brengen! Het wil er bij mij niet in, dat No. 13 in volle vrijheid gebruik had kunnen maken van dit huis als hoofdkwartier, als hij niet volkomen overtuigd was geweest van de stilzwijgende medewerking van den huisbewaarder! Die moet toch, dunkt mij, wel eens iets gehoord hebben!

— En dan zou hij zich nog niet hebben ver-toond, nooit een poging hebben gedaan, om dien geheimzinnigen aanvoerder van dichtbij te bekijken?

— Wie zegt ons, dat hij dat nooit gepoogd heeft? Een andere zaak is, of hij ooit in dien opzet is geslaagd! Dat de man nog leeft, is in elk geval het bewijs, dat hij bij een dergelijke poging nooit betrapt is! En ik voor mij ben overtuigd, dat No. 13 hier nooit anders dan gemaskerd binnenkwam. Maar van waar? Dat moeten wij nu allereerst onderzoeken! En daarbij valt de aanwezigheid van dien Hicks en zijn vrouw erg lastig! Zou er geen middel zijn om hen een half uurtje kwijt te raken?

— Laat ik mij houden, of wij hier zijn opgebeld en hem dan zeggen, dat hij op het Hoofdbureau van Politie wordt verwacht! Hij en zijn vrouw! Dat is zelfs met een bus of een taxi wel een half uur hier vandaan — en in een half uur kunnen wij heel wat ontdekt hebben.

— Dat is een uitstekend plan, Brand! Natuurlijk zal het na een half uur dadelijk uitkomen, dat wij hen bedrogen hebben — maar dan komt het er ook niets meer op aan! Vlug maar wat!

Brand liep op de telefoon toe, rammelde wat met het toestel en ging toen het z.g. bevel van Scotland Yard overbrengen aan Hicks, dien hij in de keuken bij zijn vrouw aantrof, een pootige dame met dik, zwart haar, dat in een knoedeltje boven op haar hoofd was bevestigd en voor wie de heer Hicks een groote mate van eerbied scheen te gevoelen.

Het oude heertje was blijkbaar vrij ontstemd, maar tegen de politie verzet zich niemand gaarne of straffeloos, en zoo ontdeed hij zich mopperend van de lange schort, waarvan zijn vrouw hem had voorzien, daar hij op dat oogenblik behulpzaam was bij het reinigen van vaatwerk, sloeg zijn mouwen neer, deed zijn boord en zijn jasje aan en begaf zich op weg met zijn echtgenoot, die Brand tot zijn verbazing in 5 minuten meer hoorde razen en tieren, dan hij in een week uit den mond van een kadewerker zou hebben verwacht.

En niet zoodra was de huisdeur achter hen dicht gevallen, of Brand en Raffles begonnen haastig, maar met groote nauwkeurigheid hun onderzoekingen. Twee omstandigheden waren daarbij in hun voordeel. Ten eerste was het huis smal en tamelijk ondiep, en ten tweede konden zij hun onderzoek beperken tot de verdieping gelijkvloers, daar het volkomen buitengesloten was, dat de geheimzinnige bendechef langs een der verdiepingen het huis binnenkwam.

Dat hij zou aanbellen, moest ook al aanstonds tot de groote onwaarschijnlijkheden worden gerekend. Neen, het meest lag het voor de hand, dat de man aan de achterzijde het huis binnenkwam en hier begonnen Brand en Raffles dus het eerst te zoeken.

De vestibule versmalde zich tot een gang, waarop ook de kelderdeur uitkwam, en deze had aan het einde een gewone glazen deur, die blijkbaar des nachts beschermd kon worden door er een stevig houten luik voor te hangen, dat op dit oogenblik tegen den muur rustte.

Er waren ook zeven grendels. Het was echter zeer wel mogelijk, dat Hicks, wanneer hij inderdaad medeplichtig was, van te voren een of ander afgesproken sein ontving, hetwelk de komst van den gedachten No. 13 aankondigde, zoodat hij niets anders behoefde te doen dan de grendels terug te schuiven, desnoods de deur alleen met de kruk te sluiten.

Intusschen was het wel aan te nemen, dat een zoo voorzichtig man als No. 13 blijkbaar was, zich in zekeren zin afhankelijk zou maken van de goede gezindheid van een medeplichtige, die hem wel eens een leelijke poets zou kunnen bakken, b.v. door achter de ongegrendelde deur een half dozijn politie-agenten op post te zetten?

Raffles meende die vraag ontkennend te moeten beantwoorden en hij zette dus het onderzoek voort, opende de deur, bereikte zoo een soort van binnenplaats, die er tamelijk onogelijk uitzag en die waarschijnlijk heel vroeger eens een tuin was geweest. Zelfs nu nog waren hier en daar de overblijfselen te zien van perken en grasbanden.

Voor een deel was dit bestraat met kleine klinkertjes. En op dat beklinkerde gedeelte stond, rustend tegen den achtergevel, een heel klein loodsje, nauwelijks grooter dan een flinke kast, groen geschilderd, ofschoon er van die kleur weinig meer te bespeuren viel, en zoo wrak, dat de regen er zeker op talrijke plaatsen kon binnendringen.

De deur was slechts met een klink gesloten en toen Raffles ze opende, zag hij binnen in het bergloodsje in een hoek slechts een paar roestige spaden en een tuinhark met een gebroken steel en kromme tandenstang, in gezelschap van een gietertje zonder bodem en een paar in elkaar geschoven ledige bloempotten.

Raffles keek Brand glimlachend aan en zeide op zachten toon:

— Wel een aardig loodsje, vind je niet? Heel merkwaardig!

— Ik vind het nogal een smerig hok! En waarom merkwaardig?

— Wel, merkwaardig, omdat de deur in het geheel niet piept. Vind jij dat dan niet vreemd voor zoo'n hokje, bijna in elkaar vallend van ouderdom? En wat een bezorgdheid voor het onderhoud van die scharnieren! Wat zijn ze uitstekend geolied! Maar menigeen zou het overdreven achten, nog een paar nieuwe scharnieren te besteden aan die oude kast! Merk je nog iets anders op, Brand?

— Misschien lijd ik vandaag aan een soort van sufheid, maar ik begrijp niet goed, waar je heen wilt.

— Wel, wie de deur van dit berghok opent, kan van bijna geen enkel punt in de onmiddellijke nabijheid gezien worden! Je ziet, dat de geheele achtergevel ter hoogte van de ramen van de eerste verdieping voorzien is van een soort afdak of luifel. Welk een nut dat ding heeft, is niet duidelijk, want er valt niets te bederven, maar wel springt in het oog, dat het den bovenbewoners onmogelijk maakt iemand te zien, die deze bergloods binnengaat!

— Maar wie krijgt het in zijn hersens dat hok binnen te gaan? vroeg Brand zeer verbaasd. Wat zou iemand erin moeten doen?

— Wel, hij gaat erin, om er weer uit te gaan! Maar daarover straks! Je ziet, dat hier schuin tegenover een groote fabriek ligt met maar heel weinig ramen, die op groote hoogte zijn gelegen. Daar bevindt zich des nachts ten hoogste een nachtwaker. Dan komt er een dwarstraat, die hier plotseling ophoudt, maar die misschien nog wel eens zal worden doorgetrokken, als deze huizen moeten vallen onder sloopershanden, — en recht tegenover de fabriek is een zeer groot schoolgebouw, dat des avonds al evenmin bewoond is! Wat de huizen betreft — die zijn zoover afgelegen, dat het bijna

onmogelijk is, na het vallen van de duisternis van hun ramen uit iemand hier op dit erf te zien.

Raffles had onder het sprekend voortdurend met zijn vingers langs den achterwand van het berghok getast en plotseling zag Brand tot zijn groote verbazing, hoe er zonder eenig gerucht een smal deurtje openklapte. Hij zag, hoe Raffles er dadelijk doorheen stapte en volgde hem op de hielen — en nu stond hij in een smale dwarsgang en kon, vanwaar hij stond, duidelijk de glazen achterdeur zien!

Raffles scheen in het geheel niet verrast te zijn en zei rustig:

— Wij hebben nu natuurlijk den weg gevolgd, dien ook No. 13 volgde, wanneer hij dit huis betrad. Op deze wijze kon hij er zeker van zijn, geheel ongezien den kelder te bereiken!

— En als er bewoners van de andere verdiepingen door de vestibule liepen?

— Dat was onmogelijk, want die hebben een afzonderlijke trap, die vlak bij de voordeur uitkomt, terwijl de deur naar den kelder, zooals je ziet, veel meer naar achteren is gelegen. Hij zal wel zoo verstandig zijn geweest, rustig te wachten tot alles veilig was, alvorens verder te gaan. En overigens zal hij wel steeds gekomen zijn, als iedereen in huis hier sliep.

— Maar hoe kwam hij op het achtererf?

— Dat moet natuurlijk een uitgang hebben naar een of andere zijstraat — zeer waarschijnlijk de straat tusschen de school en de fabriek. Let even op de voorzijde van het huis — ik zal het onderzoeken en kom dadelijk weer bij je, zoodra ik het ontdekt heb!

Brand begaf zich naar de vestibule en keek door het kleine ruitje op straat.

Hij had daar nauwelijks vijf minuten gestaan, of hij zag iets, dat hem met schrik vervulde. Hij wendde zich dadelijk om, juist toen Raffles terugkeerde en met een tevreden lache zeide:

— Het is in orde — er is een goed verborgen deur in de achterschutting, die nu op slot is.

— Dan zullen wij al heel gauw van die deur gebruik moeten maken, want daar is de politie!

De kaken van Raffles sloten zich vast op elkaar en hij was met een paar stappen bij het deorraampje. Brand had zich niet vergist. Een paar agenten kwamen haastig toeloopen, met een brigadier en een inspecteur, en onder hen was ook de agent, dien zij ongeveer een half uur geleden hadden weggestuurd.

— Dat hebben wij aan de overburen en den dronken melkboer te danken, zeide Raffles lakoniek. En als die agenten niet steeds zoo zwaarwichtig te werk gingen, dan hadden wij een leelijke pijp

kunnen rooken. Gelukkig hebben wij hen nu bijtijds gezien!

Het spreekt vanzelf, dat deze opmerkingen niet stilstaande werden gemaakt, maar onder het loopen naar de achterdeur. En het was een groot geluk, dat het echtpaar Hicks nog niet was teruggekeerd, want reeds weergalmde het huis van het luide bellen.

— Dat wint ons wellicht vijf minuten uit, zeide Raffles, die reeds naar het bosje loopers tastte en op de deur toetrad, die zich in het midden van een met klimop rijkelijk begroeide schutting bevond. De takken hingen zoover over de deur heen, dat het heel moeilijk viel, haar te onderscheiden.

Raffles begon vliegensvlug te werken. Het was een vrij stevig slot en van een nieuwerwetsche constructie. Een paar kostbare minuten verstreken. Brand hield strak het oog gevestigd op de gangdeur met haar glazen paneel, in de verwachting, ieder oogenblik een paar blauwe uniformen te zien — en even zooveel revolvers. Het was duidelijk, dat die lieden aan de overzijde, die achter het bewegende gordijn hadden gezeten, Raffles hadden herkend of in ieder geval wel begrepen hadden, wat dat wegzenden van den politie-agent betekende.

— Ik zal je moeten verzoeken, Brand, je revolver met rust te laten! zeide Raffles, zonder met werken op te houden.

— Hoe weet je in 's hemels naam — je staat met je rug naar mij toe! riep Brand in de grootste verbazing.

— Ik zie dan ook niets, maar ik voel het als het ware! Geen grapjes — die menschen doen eenvoudig hun plicht!

Brand luisterde al niet meer. Hij had in de vestibule zware voetstappen gehoord. Blijkbaar waren de agenten langs een ladder en een raam op de eerste verdieping binnen gekomen en hadden zij op die wijze de vestibule bereikt.

— Daar zijn ze! fluisterde hij schor. We zijn gesnapt!

— Nog niet! De deur is open!

Inderdaad, juist toen de agenten de gang binnendrongen, door den inspecteur aangevoerd, sprong het slot open. Raffles rukte de deur naar zich toe en het volgende oogenblik stonden zij beiden op een onbebouwd veld, vol koolstronken, leege blikjes en allerlei onsmakelijken afval.

Raffles had juist de deur weer in het slot getrokken, toen er aan de andere zijde van de schutting een woedende stem schreeuwde:

— Sta stil, of wij schieten!

— Lieve hemel, neen, daar denken wij niet aan! riep Raffles lachend uit. En tegelijk sprongen de vrienden een goed eind terzijde en dat was misschien maar goed ook, want de teleurgestelde agenten vuurden lustig op goed geluk dwars door de houten schuttingen, op gevaar af, onschuldigen te raken.

Een snelle loop van nog geen halve minuut, bracht de beide vrienden aan het begin van de straat tusschen de school en de fabriek en even later konden zij zich als in veiligheid beschouwen.

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag.

Thans meer dan 500000 per dag.

HOOFDSTUK III.

HET WEKKERSEIN.

Een paar uren later zaten Brand en Raffles, na zich van hunne vermommingsstukken te hebben ontdaan, tegenover elkander in het kleine bibliotheekzaaltje van hun huis in de Cromwell Street.

Raffles was zeer ernstig. Hij had reeds eenigen tijd zwijgend heen en weer geloopt, telkens op en neer langs de reusachtige boekenkast, toen hij tenslotte met half gesmoorde stem begon:

— Ik geef de jacht niet op, Brand! Hoe meer tegenslagen mijn deel zijn, hoe meer mijn eigenliefde geprikkeld wordt en hoe vaster ik besloten ben No. 13 te vinden, te ontmaskeren en onschadelijk te maken. Het wordt hoe langer hoe duidelijker, dat die man beschikt over zeer krachtige verdedigingsmiddelen. Dat onze list zoo spoedig ontdekt werd, spreekt in dat opzicht boekdeelen. Het komt mij voor, dat die heele buurt daar vergiftigd is met spionnen. In ieder geval waren er aan de overzijde, achter de gordijnen, dat staat vast. Zoo ik al niet herkend ben, heeft men daar toch dadelijk wantrouwen tegen ons opgevat. Ik vermoed, dat Rita Nueva er nu achter zat, letterlijk en figuurlijk.

— Wel, dan zal het ons het leven kosten, als we er mee voortgaan, zeide Brand lakoniek.

— En toch zal ik dat doen! riep Raffles bijna woest. Menschen als die geheimzinnige aanvoerder zijn als een booze ziekte, die met alle middelen bestreden moeten worden. Verraad en moord zijn hun wapens. Zij stelen uit hebzucht, om een lui leventje te kunnen leiden — ik haat hen! Maar bovenal haat ik de menschen, die een geheelen troep in dienst nemen, om voor hen de kastanjes uit het vuur te halen en zelf achter de schermen blijven! En daarom zal ik hem blijven bestrijden, Tot een van ons het onderspit heeft gedolven.

— Maar het is onmogelijk! Je ziet, dat hij van alle kanten beschermd wordt. Er is als het ware een bal om hem opgetrokken.

— Ballen kunnen doorboord worden! Ik zal hem terug vinden — en ik geloof, dat er een middel is.

— Welk?

— Ik denk, dat die man daar zal terugkeeren om zijn instructies te geven, zoodra hij met zekerheid kan aannemen, dat alles veilig en de bewakingspost ingetrokken is. Daar moeten wij hem dus overvallen!

— Maar wat je daar zegt, is iets onmogelijks. Wij zouden misschien weken, ja maanden lang bij dat huis in hinderlaag moeten gaan liggen.

— Dat is niet noodig, Brand! Wij behoeven ons

slechts te laten waarschuwen!

— Waarschuwen? Wat bedoel je?

— Luister! In de straat zelve, ik meen in de Tudor Street, kunnen wij ons zonder gevaar niet weer vertoonen, tenminste niet eenigen tijd achter elkaar. Het krioelt er van spionnen en men zou onze verblijfplaats spoedig ontdekken hebben. Maar Henderson is hier nog niet gezien! En in de buurt zal wel ergens een kamertje te huur zijn! Welnu, wij laten Henderson dat kamertje betrekken en

— En dan moet de arme kerel nacht na nacht met een zoekijker de deur van dat loodsje in het oog houden?

Raffles haalde de schouders op en zeide:

— Wees niet zoo dwaas! Daaraan denk ik natuurlijk niet. Er zijn nog wel andere middelen om iets waar te nemen — namelijk met het oor! Ik zal kort zijn, Brand. Een van ons moet vermomd als electricien en nog veel beter des nachts een eenvoudig electrisch contact maken aan de schuttingdeur. Wij kunnen zooiets in een kwartier gemakkelijk klaar krijgen. Dat contact brengen wij door middel van een electrischen draad in verbinding met een wekkertoestel op de kamer van Henderson. Je hebt zelf gezien, dat het onbebouwde terrein achter de schutting nooit bezocht wordt en als Henderson een kamertje in een der zijstraten kan vinden, dan zal eenige honderden meters dunne scheldraad, met grijze zijde omkleed en die bijna onzichtbaar is, ruimschoots voldoende zijn.

— Dat is uitstekend bedacht! riep Brand opgewonden. Dan laat je hem zeker dadelijk telephonen?

— Dat spreekt vanzelf. Zoodra hij iets hoort, moet hij ons waarschuwen. En dan moeten booze machten de hand in het spel hebben, als wij er niet in slagen, den kerel te snappen.

— En dan meng je er toch zeker dadelijk de politie in?

— Geen sprake van! De politie zou den kerel arresteren en hem al of niet in arrest houden, want de man is gevaarlijk en sluw en er moeten zeer goede bewijzen tegen hem worden ingebracht. Ik neem echter aan, dat hij een domheid begaat en daarop veroordeeld kan worden. Wat hebben wij dan gewonnen?

— Een zonderlinge vraag. Dan zullen wij gewonnen hebben, dat er een gevaarlijk individu uit de samenleving is verbannen!

— Dat resultaat is mij niet voldoende, Brand,

zeide Raffles met een glimlach. Die man, het kan bijna niet anders, moet zeer rijk zijn, anders ware het ondenkbaar, dat hij ondernemingen op touw zou kunnen zetten als die smokkel-affaire op onze kust een paar uren ten noorden van Londen, en andere ondernemingen. Kort en goed — ik wil niet alleen hem hebben, maar ook zijn geld! Neen, tracht mij niet tot andere gedachten te brengen! Ik blijf er bij! Welnu, als de politie hem arresteert en veroordeelt, dan is daarmee de zaak ook afgedaan. En nu zullen wij maar eens aanstonds onze toebereidselen maken!

Raffles had Brand spoedig door zijn geestdrift overgehaald en dien middag werd alles gereed gemaakt, om aan het werk te kunnen gaan.

Het was echter in de eerste plaats noodzakelijk, voor Henderson, die zich zou uitgeven voor een chauffeur in dienst van een groote meubelzaak, zoodat hij desnoods den geheelen dag buitenshuis zou kunnen zijn, zonder dat dit argwaan zou baren, een geschikte kamer te vinden.

Zij mocht echter niet al te dicht bij zijn, zij moest het allerliefst met een raam uitzicht geven op het veld vol aival — „de belt”, zooals de reus het terrein al gedoopt had — zij moest liefst zoo hoog mogelijk zijn gelegen, opdat Henderson gemakkelijk langs een gootrand zijn draden zou kunnen leggen en zij moest nog aan andere eischen voldoen, waarvan de minste al was, dat er telefoon moest zijn.

Met dit zoeken gingen drie dagen heen en in de middagedities van de bladen, die op den derden dag uitkwamen, kon men de arrestatie lezen van Dr. Wynne!

En een oogenblik leek het, alsof een zaak, die reeds overvleugeld dreigde te worden door belangrijker kwesties, opnieuw de eerste plaats zou innemen in de belangstelling der Londenaren.

Dien avond lazen Raffles en Brand, zooals men zich licht kan voorstellen, de avondbladen met de grootste aandacht.

Wynne was onmiddellijk naar Londen overgebracht en reeds dienzelfden middag verhoord door den Rechter-Commissaris.

Maar wie of wat hij dan ook zijn mocht — een verrader was hij niet en hij liet geen woord los over hetgeen hij misschien mocht weten van de geheimzinnige personages, die het geheele misdadige raderwerk in beweging bracht en controleerde. Misschien wist hij er ook niets van! Hoe dit ook zij, men kreeg geen woord uit hem; en dat niet alleen, maar hij wist ook zichzelf uitstekend te verdedigen. Hij wist niets van een kelder en nog veel minder van een vrijheidsberoving. Men moest hem dan die twee mannen maar eens laten zien, die er zich over beklagden, dat zij met

martelingen bedreigd waren geworden.

De Rechter-Commissaris wist natuurlijk even goed als verdachte zelf, dat de twee slachtoffers zich niet persoonlijk zouden komen aanmelden en die zet was dan ook voor Dr. Wynne!

Toen had men hem voorgehouden, dat er nog een derde man was geweest, die een geweldige opruiming had gehouden onder de bandieten — onder wie Dr. Wynne dan toch geweest was. Deze had glimlachend geantwoord, dat hij ook dien derden man dan wel eens wilde zien. Het was niets dan een onderlinge ruzie geweest, en hij kon toch wel met zijn vrienden, als hij dat verkoos, in een kelder gaan zitten? Zeker, die kelder had een geheimen uitgang naar zijn eigen huis, maar was dat soms strafbaar? Misschien zou het met den sluwen schavuit onder die omstandigheden nog vrij goed zijn afgelopen, als maar niet een van de leden van „De Roode Ster”, bang geworden voor zijn hachje, juist dienzelfden morgen dingen had verklapt, die het optreden van Dr. Wynne in een zeer eigenaardig daglicht stelden. Uit de getuigenis van dien man kwam in elk geval vast te staan, dat vele zijner makers gehoorzaamden aan de bevelen van den geneesheer — want dit was hij werkelijk! Die mannen waren zonder den minsten twijfel gevaarlijke misdadigers. Wynne bleek hun chef te zijn, hij was dus strafbaar, ook al kon men hem tenminste op dat oogenblik geen bepaald misdrijf aanwrijven.

De rechter-commissaris vond het dus volkomen in den haak, en getuigend van wijs beleid, Dr. Wynne voorloopig in arrest te houden, in afwachting, dat de kroon-getuige, de verrader, nog verder zou doorslaan!

Insiders wisten, dat de hals van Dr. Wynne ernstig gevaar liep, als dit inderdaad mocht geschieden. En toen kwam den volgenden morgen het opzienbarende bericht: Dr. Wynne was dien nacht op onbegrijpelijke wijze uit het cachot ontsnapt! Geen krasje in een tralie, het slot van de cachot-deur eenvoudig met den sleutel geopend, en den cipier bewusteloos in een donkere gang gevonden en niet in staat, nadat hij eenmaal bij zijn positieven gebracht was, zich te herinneren, wat er met hem gebeurd was!

Toen Raffles het stukje las, des morgens bij het ontbijt, liet hij een zacht gefluit hooren, stak de krant aan Brand toe, die de tijding met een kreet van woedde begroette, en zei toen met een vreemden glimlach:

— Ja, onze tegenstander is niet de eerste de beste! Het lijdt geen twijfel, of deze ontsnapping, evenals die van Rita, is het werk van No. 13. Nu ben je zeker wel met mij eens, dat hij over machtige

wapens beschikt?

— Maar dat heb ik geen oogenblik in twijfel getrokken! riep Brand. Die man moet medeplichtigen hebben gehad onder het politiepersoneel!

— Nu, zoover ga ik niet! Hij heeft echter zeer bekwame helpers, die in staat zijn, goed vermomd het politiebureau binnen te dringen. De cipier heeft iets binnengekrepen, dat hem bedwelmde, misschien binnen, maar misschien ook buiten het Bureau van Politie, en in dat laatste geval moet het een verdoovend middel zijn geweest, dat zijn werking pas over een vooruit vastgestelden tijd begon te doen gevoelen. Die middelen bestaan, maar gelukkig kennen weinigen ze. En wie ze wel kent — die kan zeer gevaarlijk worden voor de samenleving! Nu, Brand — wij hebben eenvoudig een vijand te meer!

— Maar die Wynne zal toch wel zoo verstandig zijn, zich niet in Londen te vertoonen? Hij zal toch wel onmiddellijk naar een veiliger plek zijn gevlucht?

— O, Londen is zoo groot! gaf Raffles schouderophalend ten antwoord. Men blijft daar vrij gemakkelijk eenigen tijd onder water. Die ontsnapping bewijst in elk geval weer, dat No. 13 zijn goede helpers op prijs weet te stellen en hen niet in den steek laat!

— Een gevaarlijke duivel, bromde Brand.

Hoe gevaarlijk No. 13 was, over welke verschrikkelijke middelen hij beschikte, dat bleek nog dienzelfden middag. Want toen brachten de speciale edities, die weer verschenen waren, het opzienbarende, schier ongelooflijk klinkende bericht, dat men den kroongetuige dien morgen vergiftigd in zijn cel had gevonden. De man was gedood met cyaankali. Hoe dat in zijn eten had kunnen komen — het was een raadsel en zelfs het nauwgezette onderzoek had het niet aan den dag kunnen brengen.

De man, die Dr. Wynne veraden had, had dus zijn daad op een verschrikkelijke wijze geboet.

Brand, die toch al heel wat had doorstaan, verbieekte, toen hij het las en ging met het blad, dat hij even tevoren op straat gekocht had, naar Raffles. Hij overhandigde het hem zwijgend en liet zich toen in een stoel vallen.

Raffles las het bericht tot tweemaal toe, streek zich eens met de hand over het hooge voorhoofd en zijn gelaat vertoonde een trek van ontombare wilskracht, toen hij opstond en half binnensmonds gromde:

— Wij zullen het hem betaald zetten — dubbel en dwars! Ben je bang, Brand?

— Neen, het is geen gewone vrees, Edward. Ik verzeker je, dat het mij niet aan den moed ontbreekt, dien men in iederen gezonden man mag

verwachten, maar dit is iets, dat mij zulk een afschuw inboezemt, dat ik het niet onder woorden kan brengen. Daartoe waren zelfs Dr. Fox en Prof. Shydrift niet in staat — je vijanden van vroeger, die beiden hun misdaden met hun dood bekocht hebben.

— En dat zal No. 13 ook — als ik er iets aan doen kan — en al zou ik er hem de geheele wereld voor moeten nareizen, in de lucht, onder den grond en onder de oppervlakte der zeeën! Wij gaan nog vannacht aan het werk en als deze strijd mocht eindigen met mijn dood, dan zal ik sterven met de wetenschap, voor iets goeds te hebben gevochten. Help je me, Brand?

— Ik sta je bij, Edward, tot aan het einde, wat dat dan ook zijn mag.

De beide mannen dineerden dien avond in een der kleine hotels in de buurt en hadden dadelijk daarna een laatste beraadslaging met Henderson. Dien middag was de reus er eindelijk in geslaagd, een kleine kamer te vinden, die voortreffelijk aan het doel beantwoordde. Zij lag op de zolderverdieping van een stil huis, bewoond door eenvoudige lieden, een soort van pension, bestuurd door een oude dame, de weduwe van een kapitein, die in den grooten oorlog gevallen was. Er was niet lang geleden juist een telefoon aangelegd en Henderson had ontdekt, dat het hem heel gemakkelijk zou vallen een draad af te tappen, die vlak boven de deur van zijn kamer liep, zoodat hij zelf een geheim toestel zou kunnen inschakelen. Hij scheen dadelijk een goeden indruk te hebben gemaakt op het oude dametje en als hij wilde, kon hij nog dienzelfden dag de kamer betrekken. Hij zou er trouwens alleen maar zijn om er te slapen, want eten deed hij buitenshuis.

Het was nu zaak, het contact aan te brengen. Raffles besloot, dat dit nog dienzelfden nacht zou geschieden.

Het was een zeer gelukkige omstandigheid, dat de politie het geheele voorval van eenige dagen te voren voor de pers verzwegen had, zoodat er niets van in de bladen gestaan had. Want, ware dat wel zoo geweest, dan zou No. 13 zich zeker nog wel eens bedenken, voor hij van de deur in de schutting gebruik maakte, waarvan zijn doods-vijand nu het geheim al kende. Misschien ging de politie daarbij uit van het standpunt, dat 't geheim houden van deze korte jacht beter was voor haar goeden naam, die in de laatste weken toch al een geduchte knauw had gekregen.

Er waren talrijke ingezonden stukken in de bladen verschenen, waarvan de schrijvers brutaalweg de vraag hadden gesteld, of het voor Scotland Yard geen tijd werd, John Raffles uit te noodigen,

bij de Centrale Recherche in dienst te treden, nu hij reeds een paar dozijn bandieten en smokkelaars in weinige weken onschadelijk had weten te maken. De stemming was in dien tijd beslist pro-Raffles en de politie vond het wel zoo verstandig, het publiek niet meer te verbitteren (waarbij zij zichzelf belachelijk zou maken), door van die mislukte jacht te gewagen.

Raffles achtte zich volkomen gerechtigd, van dien staat van zaken een gepast misbruik te maken en dien avond, omstreeks elf uur, verlieten de drie mannen een voor een het kleine heerenhuis, vereenigden zich weder aan Pall Mall, niet ver van het Koninklijk Paleis, stapten op een bus, deden, alsof zij elkander niet kenden, en bereikten na een rit van omstreeks een half uur een station van de Tube; zij moesten nog een kwartier rijden met dit ondergrondscho vervoermiddel, alvorens zij hun plaats van bestemming bereikten. Met opzet hadden zij nog geen gebruik gemaakt van hun eigen auto, noch van een taxi, omdat zij niet in elkanders gezelschap gezien wilden worden, althans niet door een taxi-chauffeur — want het toeval volgt soms zonderlinge wegen en kon wel eens gewild hebben, dat die chauffeur deel uitmaakte van een der talloze benden van Londen.

Het station, waar zij uitstapten, lag op nauwelijks 7 minuten gaans van de Tudor Street. Daarheen echter wendden zij hun schreden niet. Raffles had het besluit genomen, die straat voorloopig zooveel mogelijk te vermijden, zelfs al hadden hij en zijn metgezellen zich uitmuntend vermomd.

Zij kwamen weder bijeen op een volmaakt stil plekje, waar Raffles zijn laatste instructies gaf.

— Hoe ver ben je nu met het werk in je eigen kamer, James? vroeg hij heel zacht.

— Het wekkerklokje, dat er uitziet als een heel gewone bazarwekker, is heelemaal klaar, Mylord. Ik behoef het alleen nog maar te verbinden met den draad. Er ligt een heele rol van wel honderd meter, klaar om naar beneden te worden gelaten. Er groeit klimop tegen den heelen achtermuur.

— Het kon niet mooier. Dat zal den draad volkomen verbergen! Ga dan nu naar huis en doe, zooals je gezegd is. Maak geen licht, tenzij je het gordijn heel zorgvuldig gesloten houdt. Bedenk, dat men je venster kan zien van het onbebouwde terrein af.

— Van de belt, verbeterde de reus. Ik zal er om denken, Mylord. Ik zal uw sein afwachten en dan den draad laten zakken, totdat mijnheer Brand hem heeft vastgemaakt aan de andere zijde, die U zelf zult leggen.

— Goed onthouden!

— En als de schurk vannacht mocht komen,

Edward? vroeg Brand fluisterend.

— Dat is volkomen ondenkbaar, Brand! antwoordde Raffles. Ten eerste wordt het huis nog bewaakt, en ten tweede zal hij niet zoo dom zijn, reeds nu naar den kelder terug te keeren. Ik verwacht hem niet voor over een week! Intusschen moeten wij op alles bedacht zijn — en nu op weg!

Even later was Henderson in de duisternis verdwenen. Hij geleeke op een bootsman, die wat aan het passagieren is. Zijn lakensche pet stond schuin op één oor. Raffles keek hem een oogenblikje na en zei toen zachtjes:

— Onbetaalbaar! Een hart van goud, knuisten van ijzer en trouw als een waakhond!

— Wij beiden zouden niet meer leven, Edward, als wij hem niet gehad hadden! zeide Brand eenvoudig.

Er werd verder niet meer gesproken, totdat de beide mannen het terrein bereikten, waar het zoo volkomen donker was, dat de oogen van Raffles noodig waren, om er den weg te vinden. Hij had Brand een hand gegeven. Zwijgend gingen zij verder over de hoopen afval, den ongelijken bodem, waar hier en daar dotjes gras een treurig bestaan leidden.

Brand had zeker niet geweten, dat hij al aan het doel was, maar Raffles bleef eensklaps staan. en zeide:

— Daar is de schutting.

— Hoe zul je in 's hemelsnaam de deur kunnen vinden?

— O, ik zal ze gemakkelijk kunnen vinden. Geheel zonder licht kan ik echter onmogelijk werken. Ik heb een kaarslampje bij mij, dat ik zoo heb veranderd, dat het licht alleen maar naar voren kan stralen. Het is maar een heel zwak vlammetje, zooals je aanstonds zelf zult zien, een lucifer geeft nog meer licht. Voor mij is het echter voldoende. En mijnheer Hicks mag het echter volstrekt niet zien. Gelukkig is het echter al over half twee en onze waarde huisbewaarder zal op dit oogenblik wel slapen.

— Heb je het contact klaar?

— Alles is gereed. Ik hoef het alleen maar op de deur te schroeven. Houd jij nu de lamp vast en licht mij bij.

De deur was tamelijk laag, maar Raffles moest toch op een omgekeerde leege eierenkist gaan staan om gemakkelijk te kunnen werken.

En bij het zeer zwakke licht van het lampje, dat men op tien meter afstand nauwelijks meer kon onderscheiden, schroefde Raffles het contact boven aan de deur, na eerst de overhangende takken wat opzij te hebben geschoven.

Toen het bevestigd was, begon hij den deurpost

onderhanden te nemen en toen ook dit gereed was en de draden weer waren vastgemaakt, liet hij de takken weer vallen, zoodat er niets meer te ontdekken viel van de electriche installatie; zelfs overdag zou het moeilijk zijn geweest, onder die bladerenvrucht het kleine contact te ontdekken.

Het overige was spoedig gedaan. De draden werden langs de schutting verder geleid, hier en daar bevestigd en tenslotte, nadat Raffles het zachte afgesproken signaal had gegeven, vastgemaakt aan

den draad, welken Henderson reeds had ontrold. Die draad werd nu strak getrokken langs een regenpijp, die hem geheel verborg, alles werd zooveel mogelijk met aarde en gras bedekt, voor zoover de draad over den grond liep, en toen zeide Raffles tevreden:

— Nu zullen wij het tenminste weten, wanneer die deur geopend wordt. Komaan, Brand, voor vannacht hebben wij genoeg gedaan.

De DUBEC-Cigaretten zijn het succes
der Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland.

HOOFDSTUK IV.

HET SCHOT.

Er waren drie dagen verlopen, zonder dat zich iets bijzonders had voorgedaan. Wynne was nog steeds niet gegrepen en ook naar Rita Nueva zocht de politie nog altijd vruchteloos.

Wat No. 13 betreft — de bladen hadden nu een week lang over hem gesproken en andere zaken begonnen alweder de aandacht te trekken; ja, wanneer men maar iets van hem geweten had, dan zouden de bladen het onderwerp wel langer hebben geëxploiteerd.

Maar men begon langzamerhand aan een sage, een mythe te gelooven, aan een praatje, dat door dezen of genen fantast verzonnen was.

Raffles wist echter wel beter! En die onverschilligheid kon zijn plannen slechts in de hand werken. No. 13 immers zou zich nu wat veiliger wanen en weer beginnen met zijn misdadige ondernemingen. Het is waar, dat hij nog volstrekt geen teeken van leven had gegeven. De luide schel aan het hoofdeinde van Henderson's bed was nog geen enkele maal overgegaan — de deur in de schutting was dus ook niet geopend.

Maar de groote avonturier was begiftigd met een eigenschap, die een man in zijn omstandigheden uitstekend te pas kwam: het geduld van een kat zou nog spoediger zijn uitgeput dan het zijne.

Henderson en Brand hadden hun instructies en hielden zich er nauwkeurig aan. De reus had bevel gekregen, zich onder geen enkele voorwaarde naar het heerenhuis in Cromwellstreet te begeven. Wel bracht hij iederen dag rapport uit aan Raffles, maar dat geschiedde dan weer hier, dan weer daar, op een straathoek, in een tramhuisje, soms op een station van de Tube, en het geschiedde altijd heel vlug. Menig maal was een enkel ontkenkend hoofdknitje al voldoende.

Maar op het einde van den derden dag deelde Henderson iets mede, dat Raffles met zorg vervulde. De samenkomst had toen plaats niet ver van Soho-square, en Brand, die Raffles vergezelde, zag onmiddellijk aan het gelaat van den reus, dat er iets was geschied, waarop hij niet gerekend had en dat hem had doen ontstellen.

Hij scheen zelfs de gewone voorzorgsmaatregelen te vergeten, liep regelrecht op Raffles toe en begon zachtjes:

— Mylord, hier ben ik om mijn rapport uit te brengen. Ik geloof, dat er onraad gemeld moet worden!

— Hoezoo? Wat is er? vroeg Raffles, zijn grijze oogen strak op het ontdane gezicht van Henderson gericht.

— U weet wel, de telefoon

— Welnu?

— Er is mee geknoeid!

— Wat bedoel je? Wat is er dan mee gedaan?

— De holte boven een van de stelschroeven in de ebonieten greep is gevuld met kopervijlsel, met een heel dun laagje was erover, dat daarna zwart is geverfd, zoodat het bijna niet is te onderscheiden van de greep zelf.

Raffles beet de lippen op elkaar en Brand kon zich niet weerhouden, een lichten kreet van schrik te slaken.

— Hoe heb je het ontdekt? vroeg Raffles, die een weinigje bleeker was geworden.

— Louter bij toeval, Mylord! Ziet U, de zon die schijnt om een uur of zes in den avond juist in het achterraam en het toestel staat zoo, dat de zonnestralen daar juist weerkaatsten in de messingschroef. Aan zooiets wen je, is het niet zoo? U had me gelast, om iederen middag even den staat van zaken op te nemen en eens naar het huis van dien Hicks te kijken, en vandaag was het ineens, alsof ik iets miste. Dat kun je zoo hebben! Toen begreep ik, dat het 't flonkeren was van de nieuwe schroef in de handgreep van de telefoon. Ik bukte me, bijna had ik het ding van den haak genomen, maar gelukkig zag ik bijtijds, dat het schroefgat was opgevuld en dicht gemaakt. Ik heb toen eerst de contactdraden los geschroefd, toen den greep er afgenomen en toen natuurlijk het heele geval doorzien.

Raffles had zwiingend toegelusterd met gefronst voorhoofd.

Wat Brand betreft, een bijna bijgeloovige vrees begon zich van hem meester te maken. Die aanleg van het contact moest dus ook al zijn ontdekt! Een andere verklaring van dezen aanslag op Henderson was buitengesloten. Die No. 13 was wel een zeer geducht tegenstander! Hij had stellig voorzien, dat zijn vijand alles in het werk zou stellen om hem terug te vinden en een spion verborgen in de buurt van de schuttingdeur!

En met een huivering bedacht hij, wat er gebeurd zou zijn, als Henderson de telefoon van den haak genomen had, die een gevaarlijk, misschien wel een doodelijk wapen was geworpen, door koper te stapelen op de messingschroef, die altijd op een

veilige diepte in de greep verzonken is, zoodat zij onmogelijk in aanraking kan komen met de hand. Het laagje was zou natuurlijk onmiddellijk gesmolten zijn door de handwarmte en Henderson zou door den stroom gedood zijn. Weliswaar was de voltage van de telefoonleiding op zichzelf niet krachtig genoeg om een mensch te dooden, maar schurken, die zoiets verzonnen hadden, zouden ook zeer goed in staat zijn geweest, dien stroom te versterken!

Hij vroeg dan ook met een stem, die hij voelde trillen:

— Je hebt alles toch zeker dadelijk onderzocht, James?

— Onmiddellijk, mijnheer Brand. O, ze hadden het prachtig aangelegd, dat moet ik zeggen! Bij onderzoek bleek me, dat ze de telefoon in aansluiting hadden gebracht met de gewone lichtleiding. Er ligt voor het kastje, waarop de telefoon staat, een klein vloerkleed, dun en versleten, en toen ik dat wegtrok, zag ik een paar koperen spijkers in den vloer. Des nachts zou ik natuurlijk met bloote voeten op dat kleedje en die spijkers hebben gestaan en u kunt wel begrijpen, wat er gebeurd zou zijn!

— Maar is die kerel dan des duivels? gromde Brand woedend. Weet hij alles?

— Dat zullen we liever maar niet aannemen, Brand, zeide Raffles, met een uitdrukking op zijn gelaat, die den jongeman schrik inboezemde. Die man is een sterfelijk wezen, en dus kwetsbaar! En ik zal die kwetsbare plek vinden, ook al moest ik er zelf bij ondergaan. Heb je de huisjuffrouw ondervraagd, James?

— Natuurlijk, Mylord! Ik begreep wel, dat zoo'n werk op zijn minst een paar uren in beslag neemt; al dien tijd moet er dus iemand in mijn kamer zijn geweest. Maar de oude dame zei, dat er niemand naar mij was komen vragen. Wel was er een huisbezoekster geweest namens een liefdadige instelling, en toen zij dat zei, toen wist ik natuurlijk genoeg! Ze zei, dat het een heel oud mensch was geweest met wit haar, maar die vrouw alleen kan het geweest zijn, die me die leelijke poets heeft willen bakken!

— De hemel zij gedankt, dat zij niet geslaagd is, James! zeide Raffles op doffen toon. Zoo spoedig ik kan, zal ik het vertrek doorzoeken. Misschien vind ik er iets, dat ons op een spoor brengt! En luister nu goed! Wij moeten het doen voorkomen, alsof we nog niets van dien lagen aanslag weten. Heb je nauwkeurig acht gegeven, dat je niet gevolgd bent?

— Vanavond heel zeker niet, Mylord! Daarop durf ik wel een eed doen, want ik heb te goed

opgelet. Maar van vroegere keeren zou ik het niet met zekerheid durven zeggen.

— Des te beter. Luister eens. Ik acht het heel waarschijnlijk, dat zij vannacht tot den aanval willen overgaan. Zij zullen de deur openen, er zal contact gemaakt worden, het wekkerklokje naast je bed zal overgaan, je zult naar de telefoon grijpen om mij te waarschuwen — en ze rekenen er op, dat je hoogstens een paar woorden in het toestel zult kunnen spreken, omdat dan de doodelijke stroom zijn werk zal hebben gedaan. Zij zullen echter aldus redeneeren, dat ik, ongerust geworden door het plotselinge afbreken van het gesprek, naar je kamer zal komen, om te zien, wat er gaande is en daar zullen ze mij dus wel een hinderlaag willen leggen. Ik hoop, dat je zelf begrijpt, Henderson, wat er nu van je verwacht wordt!

— Dat ik mij dood houd, Mylord, en den heelen troep met een knuppel bewerk, zoodra die schurken binnenkomen! riep Henderson met schitterende oogen.

— Alleen het eerste deel van het programma valt in mijn smaak, vriend James! zeide Raffles met een glimlach. Je zult je dood houden, maar wij zullen in de nabijheid zijn, als het kan zelfs binnen in de kamer. Want de kerels, die het zaakje moeten opknappen, zouden wel eens het zekere voor het onzekere kunnen nemen en je bovendien nog een kogel met een windpistool door het hoofd schieten!

— Ai! Dat zou heel onaangenaam zijn, Mylord! gaf de reus toe, terwijl hij zich achter 't oor krabde. Ja, dan vind ik uw plan toch beter!

— Met ons drieën zullen wij de moordenaars gemakkelijk baas kunnen, dunkt mij, en dan zullen wij verder wel handelen naar bevind van zaken. ging Raffles voort. Het is spijtig, Brand, maar wij kunnen die truc met het contact gerust als mislukt beschouwen. Ik kom er ruiterlijk voor uit, dat mijn tegenstander mij ditmaal volkomen gelijkwaardig is — en dan druk ik mij nog voorzichtig uit.

— Een kleine kunst! U doet alles alleen, Mylord, en die man heeft een heel leger tot zijn beschikking.

— Alleen, Henderson? zeide Raffles, terwijl hij de hand van den reus greep. En jouw hulp dan en die van mijnheer Brand? Ik zou jullie beiden niet willen ruilen voor vijftig van zijn mannen! En nu niet verder gepraat, maar aanstonds gehandeld! Je gaat dus nu terug, alsof er niets gebeurd is, je ontsteekt licht in je kamer, maar je zorgt ditmaal, een zeer klein kiertje van 't gordijn open te laten, zoodat men van de binnenplaats af kan zien, dat je nog niet naar bed bent gegaan. Mijnheer Brand en ik zullen ons nogmaals vermommen voor deze gelegenheid en je zorgt, dat je precies

om negen uur gereed bent, de deur voor ons te openen.

— En als het huis ook aan de voorzijde bespied wordt? vroeg Brand.

— In 's hemelsnaam, die kans moeten wij loopen. Wij zullen ons uiterlijk wel zoodanig veranderen, dat wij geen argwaan wekken. Er wonen vrij wat menschen in dat huis en die krijgen toch zeker 's avonds wel eens bezoek! Bovendien zijn zij niet gewaarschuwd ditmaal, zij kunnen niet weten, dat zij doorzien zijn, en dat zal hun waakzaamheid doen verslappen. En ga nu maar, James, kijk goed uit, wees op je hoede en zet je horloge met het mijne gelijk, zoodat je op de seconde af de huisdeur kunt openen. Ik zal mij houden, alsof ik aanbel, maar het natuurlijk niet in werkelijkheid doen, want dat brave oude dametje, de kamerverhuurster, mag niet in de zaak betrokken worden. Heb je alles goed begrepen?

— Uitstekend, Mylord! antwoordde de reus, die zijn horloge tot op de seconde gelijk had gezet met dat van Raffles.

Een oogenblikje later verdween hij om den hoek van een straat en Brand keek hem na met onrust in het hart en een gevoel van felle woede tegen dien onzichtbaren vijand, die met zulke middelen streed! Alleen het toeval had hier een laaghartigen moordaanslag doen ontdekken!

De beide vrienden liepen nu langzaam het plein over. Raffles sprak niet veel meer. Hij was blijkbaar in diepe gedachten verzonken.

Het liep tegen den tijd van het middagmaal en de twee vrienden besloten te gaan eten in een vrij groot restaurant, dat nog niet lang geleden geopend was in een straat, niet ver van St. Paul. Beiden hadden daar veel goeds van hooren zeggen. Zij zouden daarna nog tijd genoeg hebben, om hun vermomming door een andere te vervangen.

Hun kleederen waren ditmaal misschien niet in overeenstemming met de deftige inrichting, die zij gingen bezoeken, maar men zou hen toch wel niet aan de deur zetten.

Brand wenkte een taxi, Raffles gaf het adres op en zij reden door de op dit oogenblik niet zoo drukke straten van Londen, totdat de taxi stilhield voor het nieuwe restaurant, dat onder beheer stond van een Italiaan, naar men zeide een voormalige lijfkok van Koning Emanuel.

Het was vrij druk in de groote eetzaal, en beetje overdadig voorzien van vergulde krullen, bronskleurig pluche, rood mahoniehout en spiegels, maar zij konden er toch nog gemakkelijk een plaatsje vinden en Raffles koos met zooveel zorg het menu uit, dat Brand zich afvroeg, of die man met stalen zenuwen dan reeds vergeten kon, welke

gevaaren ook hem bedreigden.

Er kwamen nog voortdurend menschen binnen, heeren en dames in avondtoilet, en menig verbaasde, afkeurende blik ging naar het tweetal mannen in hun zeer eenvoudige kleeven, een slecht geknipte snor en hun zonderlinge gewoonten.

Op een pas of twintig afstand, schuin tegenover hen, kwam een man zitten met rood haar, zeer goed gekleed, en die blijkbaar gewend was, zich in dergelijke deftige inrichtingen te bewegen.

Tamelijk onverschillig zagen de twee mannen toe, hoe hij zijn hoed en jas aan den toeschietenden kellner gaf en toen plaats nam, waarbij hij een groote actetasch van zwart leder bij zich hield, ofschoon de kellner hem tot tweemaal toe scheen te vragen, of hij hem niet van dat lastige voorwerp wilde bevrijden.

De roodharige heer keek eens om zich heen, nam de bezoekers een voor een vluchtig op, stak een sigaret op, leunde achterover in zijn stoel en begon met de vingers van zijn rechterhand wat op het tafelblad te trommelen.

Een paar malen keek hij Brand recht in het gezicht, om dan dadelijk den blik weer af te wenden. En de jongeman had het onmogelijk kunnen verklaren, maar hij onderging een zeer onaangename gewaarwording bij het ontmoeten van die lichtgrijze, bijna kleurlooze oogen.

De beide vrienden waren intusschen reeds begonnen te eten en zij waren reeds aan hun tweeden gang, daarbij nu en dan met elkander pratend, toen Brand opmerkte:

— Onze overbuurman met 't roode haar schijnt niet veel eelust te hebben. Hij laat zijn bord soep half staan. Wat zou er wel in die tasch zitten, dat hij die zoo hardnekkig bij zich houdt?

— Brand, ik kan onmogelijk door dik, zwart leder heenzien! Misschien is die man een ambtenaar van een of ander ministerie, die kostbare documenten onder zijn berusting heeft.

— Ik vind zijn oogen verschrikkelijk. Heb je op de kleur gelet?

— Ja, het zijn onaangename oogen, dat geef ik je toe.

Brand wendde den blik af. De man met het roode haar scheen volstrekt geen aandacht meer aan hem te wijden. Brand begon op zijn beurt eens rond te zien, en hij kwam tot de slotsom, dat hij die overdaad van spiegels niet zeer fraai vond. Men kon zichzelf wel vier-, vijfmaal weerkaatst zien in verschillende houdingen.

Hij keek in een spiegel, die een weinig terzijde van hem hing, en daar kon hij den man met het roode haar, ofschoon die recht tegenover hem zat, schuins op den rug zien.

Wat deed hij nu? Zijn rechterhand scheen een weinig onder het tafelblad en schoof nu langzaam, heel langzaam onder de tasch. De tasch wipte een heel klein beetje op. Wat stopte hij er toch onder?

Het volgende oogenblik slaakte Brand een kreet en gaf den niets vermoedenden Raffles, die juist zijn vork naar den mond wilde brengen, een zoo harden duw, dat hij bijna van de korte rustbank gleeed, waarop de beide vrienden naast elkander waren gezeten.

Er klonk iets als een heel zacht zweepklapje, nauwelijks hoorbaar boven het gerucht in die groote eetzaal uit, en schier op hetzelfde oogenblik viel met een luid geraas de spiegel achter de beide mannen in scherven en Brand zelf kon nog maar juist bijtijds een groot, dik stuk spiegelglas ontwijken.

Raffles voelde even een brandende pijn aan het rechter oorleletje en hij begreep in dezelfde seconde, dat hij zijn leven had te danken aan de ruwe beweging van Brand, die hem terzijde had geschoven.

Er ontstond een groote opschudding, bijna niemand had het zachte klapje gehoord en geen sterveling begreep iets van het breken van den spiegel.

Maar Brand schreeuwde, zoo hard hij kon, wijzend op den heer met het roode haar:

— Dat is de man, die geschoten heeft! Houdt hem vast! Vervloekt, grijpt hem dan toch beet!

Dit laatste was tot den kellner, die verbluft terzijde stond en aanvankelijk niet wist, wat hij moest doen. Toen hij vastberaden op den roodharigen heer toestapte, was het te laat.

Deze was vliegenvlug opgestaan, velde den kellner, die hem grijpen wilde, met een enkelen vuistslag, wierp zijn stoel voor de voeten van een aanstormenden bezoeker, zoodat die struikelde en ten val werd gebracht, en was met twee sprongen bij de deur, vóór iemand in staat was geweest hem den terugtocht af te snijden.

Het volgend oogenblik was hij tusschen het ge-woel op straat verdwenen, zonder jas en zonder hoed.

Raffles bette koelbloedig het gewonde oor met zijn zakdoek en vroeg lakoniek:

— Schoot hij met een windpistool?

— Ja, van onder zijn actentasch! Ik zag hem in den spiegel juist zijn hand onder het ding steken.

— Schoot hij met hagel?

— Dat schijnt zoo. Een gewone revolverkogel zou een zuiver rond gaatje in het spiegelglas hebben gemaakt en hem niet in scherven hebben doen vallen.

Intusschen was de gérant doodsbleek komen

aanloopen en vroeg met sidderende stem:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, zijt gij gewond?

— Het heeft niets te beteekenen, mijnheer, een kleine schram aan het oor!

— Wil ik een dokter laten komen?

— Neen, maar wel een nieuwe vork; de mijne is op den grond gevallen!

— Maar gij bloedt, mijnheer!

— Dat gebeurt meer, wanneer men aangeschoten wordt! Mag ik u verzoeken, minder aandacht aan het onbeteekenende geval te wijden?

— Maar deze zaak moet toch vervolgd worden, mijnheer! riep de gérant uit, trillend als een espenblad en wanhopig, over dit incident, dat den naam van de nieuwe inrichting in opspraak dreigde te brengen.

— O, welneen! antwoordde Raffles volkomen kalm. Die man zal wel ver zijn en niet ingehaald kunnen worden.

— Was hij een vijand van u?

— Mijn waarde heer, ik zag hem vanavond voor het eerst! Ik ben overtuigd, dat er een vergissing in het spel is. Hij zal het zeker op een ander gemunt hebben. Ik verzeker u nogmaals, dat ik dien heer nooit tevoren heb gezien en ik verzoek u dringend, de politie niet in de zaak te mengen. En nu een andere vork, als ik u vragen mag!

Dit gesprek had op vrij zachten toon plaats gehad. De gérant keek schichtig om zich heen. Er waren blijkbaar heel weinig bezoekers, die het ware van de zaak begrepen. Een revolverschot maakt altijd effect — maar hier was niets van dien aard gehoord: er was een spiegel in scherven gevallen en een heer met rood haar was hard wegeloopen.

En zoodra hij dat bemerkte, zeide de gérant, maar al te gelukkig, dat het slachtoffer de zaak zoo kalm scheen op te vatten.

— Als gij er zoo over denkt, mijnheer, ik zelf wensch niets liever dan — hm — geen ruchtbaarheid aan het geval te geven. U begrijpt wel — onze zaak is pas geopend, moet zich nog een naam maken, en . . .

— Ga niet verder, mijnheer! aldus legde Raffles hem het zwijgen op. Ik verzeker u, dat het niets om het lijf had, tenminste, wat mij aangaat, want de man moet door een of andere gelijkenis op een dwaalspoor zijn gebracht. Hij heeft zich vergist — hij schoot op mij, terwijl hij een ander meende voor te hebben! Ik zou gaarne een vork hebben!

Raffles kreeg zijn vork en ging bedaard voort met eten, nadat een ijverig piccolo met wat bloedstelpende watten en hechtpleister was komen aandrigen. Brand zuiverde handig het kleine wondje

en verbond het.

De nieuwsgierige gasten namen hun plaatsen weer in, misschien wel wat verwonderd over die stoicijsche kalmte van een man, die ternauwernood aan den dood ontsnapt was, en de gérant nam het windpistool in beslag.

Maar toen hij er mee wilde weggaan, wenkte Raffles hem en vroeg heel zacht:

— Mag ik dat pistool eens zien, mijnheer?

— Tot uw dienst, mijnheer, antwoordde de gérant.

Raffles nam het wapen ter hand en bekeek het aandachtig.

Het was in het geheel geen revolver, en zelfs geen windpistool, maar een heel ouderwetsch — klein zakpistooltje, dat een kogel of patroon kon afvuren van bijna een centimeter kaliber. Dat het bijna geen geluid maakte bij het afschieten, vond zijn oorzaak in de omstandigheid, dat het moordtuig was voorzien van wat de New-Yorksche straatrovers silencer, of wel een geluiddemper noemen. Het is een soort trechter, die op den loop

van het wapen bevestigd is en het geluid, zoo al niet geheel dempt, dan toch aanmerkelijk verzwakt.

Het wapen had een platte kolf en kon heel gemakkelijk in een zak of tasch verborgen worden.

Raffles gaf het glimlachend terug, de gérant ging haastig heen, vastbesloten, om de zaak in den doofpot te stoppen, als hij er maar even toe in staat was, en Raffles wendde zich om en keek naar den vernielden spiegel. Waar hij zat, was alleen het hout nog maar over en op tal van plaatsen waren daarin kleine openingen te zien, als wormgaten. De spiegels waren echter splinternieuw geweest en die gaatjes konden dus alleen afkomstig zijn van den hagel uit de patroon.

— Een spreiding van bijna een meter in doorsnede, Brand, zeide Raffles zacht. Als de man nog tien meter verder achteruit had gezeten, had hij mij stellig geraakt, ondanks jouw tegenwoordigheid van geest, om mij opzij te werpen. En eet nu wat vlug af, want die man mocht eens berouw krijgen en toch aangifte doen van dit geval.

**Wilt U 'n fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de DUBEC-Cigaretten!**

HOOFDSTUK V.

HET ROSSIGE VROUWENHAAR.

Brand keek Raffles een oogenblik aandachtig aan, en zei toen:

— Ik vind je soms onbegrijpelijk! Vat je de zaak zoo kalm op?

— Mijn hemel, Brand, wat wil je? Moest ik hier soms als een hansworst rondspringen, mij op de borst slaan, mij op den grond rondwentelen, alsof er wonder wat gebeurd was? Er is op mij geschoten en men heeft mij gemist — wat verder? Ik had het moeten verwachten!

— Verwachten? Hoezoo?

— Wij zijn nog niet voorzichtig genoeg geweest. Je hebt Henderson zooeven zelf hooren verklaren, dat hij er niet zeker van was, of hij misschien in de eerste dagen niet gevolgd is, wanneer hij het huis verliet om rapport te komen uitbrengen. Wij dragen sedert drie of vier dagen dezelfde vermomming; is het dus zóó wonderlijk, dat een handig spion, die Henderson gevolgd heeft, ons met hem heeft zien praten, en daaruit zijn conclusies heeft getrokken?

— Maar hij kon toch niet zweren, dat jij werkelijk . . . de man was, dien hij zocht?

— Dat natuurlijk niet. Maar hij redeneerde, dat de kans toch wel groot was, en daarom schoot hij er maar lustig op los. Bleek hij den verkeerde te hebben geraakt, jammer voor den armen kerel, maar die risico wilde hij gaarne dragen.

— Beestentuig! gromde Brand tusschen de tanden. Met hagel schieten als op een konijn! De lafaards!

— Ja, Brand, heel erg ridderlijk is het niet, van onder een tasch een vijand neer te leggen, maar wij zullen ons moeten gewennen aan het denkbeeld, dat No. 13 niet zeer kieskeurig is in zijn middelen, wanneer het geldt een lastigen vijand uit den weg te ruimen. Ik wil nog wel wat van die compote!

— Ik bewonder je rust, Edward! Mij gold dat schot niet eens en ik ril nog over mijn geheele lichaam.

— Je zult mij een genoegen doen, om aanstonds met die overbodige bewegingen op te houden. Over een paar uren zul je je zenuwen noodig hebben! Nu nog een sigaret, en laten wij dan maar spoedig gaan, want wij schijnen nog altijd tot onderwerp te moeten dienen voor gesprekken, die wel eens 'n hinderlijke wending konden nemen.

Brand verlangde niets liever, dan zoo spoedig mogelijk weg te gaan en daarom betaalde hij en

een oogenblikje later stonden de beide mannen weer op straat — maar ditmaal niet aan de voorzijde! Want Raffles had den gérant verlof gevraagd, het restaurant langs een achterdeur te mogen verlaten, en deze haar had hierin maar al te gretig toegestemd.

En toen Raffles en Brand haastig wegstapten, begrepen zij wel, dat de goede man hen, zooals men dat noemt, het heilig kruis achterna gaf en in zijn bineste de hoop uitsprak, nooit meer deze paar gasten terug te zien, op wien men, als in een kermis-schietentje, hagelatronen afschoot.

Vlug liepen beiden voort, totdat zij het noodig oordeelden, een bus te beklimmen. Zij waren er op dat oogenblik volkomen zeker van, dat de roodharige heer niet in de buurt was en dat ook niemand hen was gevolgd.

Toen zij het voertuig weer verlieten, bevonden zij zich dicht ben het hoekhuis in de Victoriastreet, dat hun zoo vaak gediend had als steunpunt. Zij traden er binnen en legden er haastig hun vermomming af, welke zij door een geheel andere vervingen. Toen Raffles eindelijk voor den kaspiegel opstond, geleek hij op een brommerige, gepensioneerde generaal met zijn lange, witte hangsnorren en zijn ruige wenkbrauwen. Hij was nu geheel in het zwart gekleed, droeg een ouderwetsch dasje en had een zwaren stok in de hand, zooals menschen wel gebruiken, die niet goed meer ter been zijn.

Wat Brand betreft — hij had zeer zijn best gedaan en vertoondé zich nu als een klein, smal manetje, gekleed in een vale gekleedé jas en hij was zeer verheugd over zichzelf, toen Raffles hem glimlachend zeide:

— Wilde je een slecht betaalde onderwijzer op een kostschool voorstellen?

— Juist! riep hij vrooiijk uit. Ik heb wel niet precies aan een kostschool gedacht, maar toch wel aan een onderwijzer. Ik ben tot je dienst!

Nauwelijks een half uur na er te zijn binnengetreden, verlieten de beide mannen het huis weer, wederom met de grootste omzichtigheid, ofschoon zij volstrekt zeker wisten, dat de trawanten van No. 13 ditmaal hun spoor bijster waren geraakt.

— Ik zal die vermomming, die ik zooeven heb afgelegd, voorloopig maar niet meer gebruiken! zeide Raffles droogjes. Die heeft afgedaan, want zij scheen een al te groote aantrekkingskracht uit te oefenen op zekeren heer met vuurrood haar.

— Geloof je, dat dat haar echt is geweest, Edward?

— Daarvan ben ik zeker. Het was al te kort geknipt, om een pruik te kunnen zijn.

— Maar zou die man nooit bevreesd zijn geweest, juist door dat haar te worden herkend?

— Ten eerste had hij het kunnen verven, Brand, en ten tweede, hetgeen van nog meer belang is, had waarschijnlijk niemand zoo spoedig hem verdacht, als jij niet toevallig in een spiegel zijn handgrepen had kunnen zien. Het geluid was zoo goed als onhoorbaar, het moordwapen was half onder een tasch verborgen, natuurlijk waren dadelijk alle bezoekers komen toesnellen en hij had gemakkelijk van de verwarring gebruik kunnen maken om te ontsnappen. Maar nu is het mislukt, en als wij dien heer terugzien, dan zal ik hem een warm kwartiertje laten passeeren.

— Er is één ding, wat mij nog niet duidelijk is, hernam Brand. Waarom die aanslag met de telefoon op Henderson, als No. 13 voornemens was je vanavond te laten dooden?

— Dat is heel gemakkelijk te verklaren. Hij heeft natuurlijk minstens een week geleden zijn instructies al rondgedeeld en daaronder zal wel het bevel zijn geweest, te trachten mij te hervinden en mij dan maar zonder omslag af te maken, als de omstandigheden gunstig waren. Een andere groep heeft echter afzonderlijk „gewerkt” en heeft dien aanslag op Henderson voorbereid. Ik ben er dan ook zeker van, dat de roodharige heer laat in den middag Henderson niet in ons gezelschap gezien heeft, maar hem reeds bij een vroegere gelegenheid heeft bespionneerd. Het was dan ook louter toeval, dat hij ons in dat nieuwe restaurant aantrof.

— Was het ook toeval, dat hij dat pistool bij zich droeg, geladen en wel? En die tasch?

— Neen, Brand, dat begrijp je zelf ook wel. Dat wapen droeg hij al dien tijd al bij zich — zulke mannen rekenen steeds een weinig op de hulp van Satan! Ditmaal echter heeft deze hem in den steek gelaten — maar nu vooruit; wij hebben nog slechts twintig minuten.

Zij namen, eenmaal weer op straat gekomen, dadelijk en taxi en reden naar de donkere, armoedige zijstraat, waar Henderson zijn kamertje bewoonde. Zij stapten echter niet tegelijkertijd uit, maar, nadat Brand was uitgestapt, liet Raffles de auto voortrijden, een omweg maken, en bereikte toen de staat van den anderen kant.

Hier stapte hij uit, zond de taxi weg en raadpleegde zijn horloge. Het was vier minuten voor negenen. Hij liep de straat in, die reeds geheel in duisternis gehuld was, met één hand op zijn rug,

de andere zwaar leunend op den stok en zelfs het scherpst, meest wantrouwend oog kon in dien man slechts gezien hebben, wat hij wilde voorstellen: een oud-militair, die nog moeite doet, er martiaal uit te zien en er niet in slaagt.

Precies om negen uur bereikte Raffles de stoep. Hij deed, of hij op de deurschel drukte, en wachtte toen even. Een heel licht gerucht had hem gewaarschuwd, dat Henderson op zijn post was geweest en de deur heel voorzichtig op een kier had opengezet.

Hij wachtte nog even, belde nogmaals zoogenaamd, nu wat driftiger, en juist toen kwam Brand aanloopen en de twee heeren namen als wildvreemden even den hoed voor elkander af en gingen na een paar tellen gezamenlijk binnen.

De vestibule was donker en van de straat af kon men dus onmogelijk zien, of de deur al dan niet door een dienstmeisje werd geopend.

Raffles en Brand verloren geen tijd, maar bestegen dadelijk de tamelijk breede trap, welker looper hun voetstappen volkomen dempte.

Zij hielden zich nergens op, maar liepen steeds hooger, en hoorden niets anders dan een schelle stem, die uit de keuken scheen te komen en een revuecoupletje zong, maar die dadelijk tot zwijgen werd gebracht door een vrouwenstem, die tot wat meer kalnte maande.

Zij hadden zoo vlug geloopt, dat zij Henderson zelfs aan den voet van de trap naar de bovenste verdieping inhaalden.

Er werd echter geen woord gesproken, vóór de drie mannen in de kamer stonden en de deur achter hen was dichtgegaan.

— Doe eerst de gordijnen dicht, James! zeide Raffles zacht. Maar zorg, zooals ik je gezegd heb, dat er een heele smalle kier open blijft.

De ringen gleden over de koperen stang en het werd dus nog donkerder in de kamer.

— Is de schakelaar naast de deur? vroeg Raffles.

— Ja, Mylord.

Zoekend gleed de hand van Raffles even over het behang en toen werd de kamer verlicht door een eenvoudige electriche lamp, een zoogenaamde „pendel”, die uit niets anders bestaat dan een porceleinen kapje, in den vorm van een Chineeschen uit stroo gevlochten boerenhoed, en het gloeipeertje en dat aan het lichtsnoer zelf is opgehangen.

Raffles keek de kamer eens rond.

Het was een tamelijk groot, zeer eenvoudig gemeubeld vertrek. In een soort van nis of uitspringend gedeelte van de kamer stond het houten bed, en Brand voelde onwillekeurig medelijden met Henderson, toen hij het zag, want in dat smalle, korte ding zou hij zeker niet behoorlijk kunnen

liggen. Bijna recht tegenover het raam stond het tafeltje, waarop de telefoon was geplaatst. Daarvoor lag een vrijwel versleten vloerkleedje. Op het nachtkastje naast het bed stond de elektrische wekker, maar nu waren de verbindingsdraden nog zorgvuldig weggestopt achter het ledikant, opdat een nieuwsgierig dienstmeisje geen lastige vragen zou kunnen stellen.

— Je verbindt die draden zeker pas aan den wekker, als je je ter ruste begeeft? begon Raffles snel en zacht te vragen.

— Ja, Mylord. Ik achtte het niet voorzichtig, dat ding zoo maar den heelen dag te laten staan.

— Nu ja, degenen, die hier zijn binnengedrongen, hebben naar die draden gezocht en ze dus gevonden ook. Dit is de telefoon, naar ik zie. Zijn de draden nog los?

— Ja, Mylord.

Raffles nam het toestel van den haak en trad daarmee tot onder de lamp, om het nauwkeurig te bezien. Brand voegde zich daar bij hen.

Raffles nam zijn pennemesje uit zijn zak, zocht de plek op, waar een der stelschroeven zich bevond, krabde het zeer dunne vliesje was weg en vond daaronder inderdaad een mengsel van kopervijlsel en bijenwas, dat in de holte was geperst en aldus met den schroeftop in verbinding stond.

— Die duivels! gromde Brand woedend.

— Wij hebben iets dergelijks nog eenmaal beleefd, Brand. Herinner je maar, het geschiedde in New-York. Maar daar had men de oorspronkelijke stelschroef verwijderd en eenvoudig vervangen door een veel langere, die een klein weinigje buiten den greep uitstak, zeide Raffles, terwijl hij met zijn mesje de koperen vulling uit de holling begon te peuteren.

— Wat doe je? vroeg Brand.

— Die telefoon weer bruikbaar maken, mijn waarde. Het is wel niet waarschijnlijk, maar toch mogelijk, dat wij ze noodig hebben. Maak nu de draden maar weer vast, James.

Raffles stak den hoorn aan Henderson toe, die de draden weer aan de klemmen bevestigde en den hoorn weer op den haak legde.

— En nu hebben wij een kostbaar bewijs tegen die schurken vernietigd! zeide Brand hoofdschuddend.

— Ik zou mij dat maar niet zoo aantrekken, Brand, zeide Raffles met een glimlach. Het is immers niet uit te maken, wie 't deed! Laten zij maar eerst hier komen, wie het ook zijn, dan ben ik al ruimschoots tevreden. En nu zullen wij eens zien, of er hier iets te ontdekken valt, dat ons eenig houvast geeft, om vervolgens over te gaan tot de samenstelling van een klein veldtochtplan.

Raffles begon heel langzaam de kamer rond te loopen en aan zijn spiedende blikken ontging niet het allergeingste, geen vlekje op het tafelblad, geen lucifer op den blaker naast het bed, geen spatje op het behang.

Plotseling stond hij stil bij het nachtkastje, waarover een wit, met kant afgezet kleedje lag. Hij bukte zich en Brand zag, hoe hij met gespitste vingers heel voorzichtig iets van dat kleedje oplichtte en het bekeek met die eigenaardige uitdrukking in de oogen, die men krijgt, wanneer men een zeer klein voorwerp van dichtbij beziet.

— Wat heb je daar, Edward? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Een haar! antwoordde Raffles lakoniek.

— Wat zeg je daar? Wat voor een haar?

— Een vrouwenhaar!

Brand kwam naderbij en wierp toen een bestraffenden blik in de richting van Henderson, die er een beetje bedremmeld bij stond.

— Damesbezoek gehad, James? vroeg Brand, met iets van afkeur in zijn stem.

— Mijnheer Brand, ik verzeker u — begon de reus hakkeland, terwijl hij een kleur als vuur kreeg.

— Stil maar, James! viel Raffles hem in de rede, mijnheer Brand vergaloppeerd zich daar deerlijk. Hij weet evengoed als ik, dat je je plicht hebt gedaan en niets anders!

— Intusschen, dat haar is heel lang en het is niet van hemzelf! ging Brand voort.

— Het is natuurlijk van de vrouw, die zich hier heeft voorgedaan als collectrice.

Brand sloeg zich met de vlakke hand voor het voorhoofd en jammerde zachtjes:

— Waar zijn mijn hersens? Natuurlijk! Beste James, ik vraag je duizendmaal excuus, dat ik je ook maar een oogenblik van laakbare lichtzinnigheid heb kunnen verdenken! Maar je had ons toch gezegd, dat de vrouw grijs was?

— Mijn hemel, Brand! Wat praat je toch voor wartaal? zeide Raffles ongeduldig. Ik op mijn beurt heb je al gezegd, dat het mensch een pruik droeg. Dat ligt, dunkt mij, voor de hand. Oude vrouwen knappen dergelijke stukjes niet op. En die vrouw zal wel luisteren naar den naam van Rita Nueva!

— Onmogelijk! Die was gitzwart.

— Dat was ze nog een week geleden, maar op het oogenblik kan ze zeer wel blond zijn, of liever rossig! Dit is een rosblond haar.

— Ze zou zich dus geverfd hebben?

— Ik zal het maar op rekening van je gespannen zenuwen stellen, mijn waarde, dat je opmerkingen maakt, die men in den mond van een fröbelscholier zou verwachten, zeide Raffles streng. Henderson, drink jij?

— Mylord bedoelt toch niet — of ik aan den drank . . . ? begon de reus zeer ontsteld.

— Ik wil alleen maar weten, vriend James, of je bij deze speciale gelegenheid en om het verblijf in dit saaie kamertje wat op te vroolijken, soms wel eens een glaasje sterken drank drinkt, antwoordde Raffles glimlachend.

— Soms, niet vaak, Mylord. Ik doe het meer tegen . . . tegen de rheumatiek.

— Zeer verstandig. Heb je er nu van in huis?

— In deze kast, Mylord. Ik zal u dadelijk helpen. Er staan gelukkig schoone glazen. Het is de beste brandewijn, die ik kon krijgen. Mylord zal ervan opzien!

De brave kerel opende een muurkast, nam er een klein medicijnfleschje uit, benevens een wijnglas, vulde het glas en schoof het Raffles toe met een trouwhartig:

— Het is u van harte gegund, Mylord!

Zonder dat een spier op zijn gelaat bewoog, trok Raffles het glas naar zich toe en liet er heel voorzichtig tot op de helft het vrouwenhaar in zakken, dat hij er eenigen tijd in liet hangen.

— Was het niet om te drinken, Mylord? vroeg de reus verbaasd.

— Neen, vriend James! antwoordde Raffles onverstoorbaar. Brandewijn om half tien in den avond drink ik maar hoogst zelden, en alleen als het onvermijdelijk is!

Hij haalde het haar naar boven — de onderste helft was gitzwart!

— Je ziet wel, dat ik gelijk heb, Brand, zeide hij eenvoudig. Mevrouw verft zich en blijkbaar met een niet al te deugdelijk kleurmiddelje. Henderson, je kunt dezen kostelijken drank weggooien of opdrieken, al naar je verkiest! Ik zelf geef de voorkeur aan de eerste methode. Het is noodig, dat wij allen — ik herhaal wij allen, onze hersens bij de zaak houden, die ons heeft hier gebracht.

De kast werd weer gesloten en na eenige oogenblikken vroeg Raffles, die zwijgend had rondgelopen en de kamer had afbestudeerd:

— Je beschikt niet over een zijkamertje of iets dergelijks, James?

— Neen, Mylord, dit is alles, wat nog vrij was.

— Wat is dit dan voor een deur?

— Die is op het oogenblik op slot en aan den anderen kant zitten grendels, heeft de juffrouw me verteld. Maar ze geeft toegang tot een andere kamer, juist een als deze, waar een dame van het

tooneel woont.

— Jong en mooi zeker? vroeg Brand met een schelmsch lachje.

— Niet heel erg, mijnheer Brand. Het is een kleedster, ze is zestig jaar en niet heelemaal recht van lijf en leden.

— Daar bederf je weer een illusie van mijnheer Brand, zei Raffles op drogen toon. Die vrouw is nu zeker niet thuis?

— Ze komt nooit voor één uur.

— Ja, maar dat is nog te vroeg! zeide Raffles peinzend. Het is niet denkbaar, dat wij de zaak nog voor één uur al bedisseld hebben. Als we te vroeg het licht uitdraaiden, zou dat zeker achterdocht kunnen wekken.

— Zouden we niet in de gang post kunnen vatten? stelde Brand voor.

— Dat zou zeker niet kwaad zijn, als ik niet moest vreezen, dat de handlangers van No. 13 zelve daar ergens op de gang op den loer zouden liggen.

— En hoe zouden zij dan binnenkomen, volgens jou?

— O, er zijn genoeg manieren! Zij kunnen zich na sluitingstijd voordoen als huurders, zij kunnen over de daken komen en over een zolderluik. Neen, de gang lijkt mij te gevaarlijk. Die kamer van die oude brave kleedster zou uitstekend zijn, als wij maar een middel wisten om er haar vannacht buiten te houden.

Raffles dacht even na en vroeg toen:

— Weet je ook, aan welk theater ze is, James?

— Dat heeft het goede oudje me verteld, Mylord! Ze is aan het „Gaiety”.

Raffles stapte dadelijk op de telefoon toe. Hij wist nog volstrekt niet, wat hij eigenlijk zou vragen, en vroeg aansluiting met den Inspectant.

Maar reeds een oogenblik later zag Brand zijn gezicht ophelderen en hem het toestel neerleggen, na slechts een paar woorden te hebben gesproken.

— Ditmaal hebben wij dan toch wellicht de Voorzienigheid aan onze zijde, Brand, zeide Raffles handenwrijvend. De revuester viert vanavond een jubileum en heeft het geheele personeel, tot de tooneelknechts inclus, uitgenoodigd tot een groote fuif in een der restaurants. Mooier kan het niet! Niemand komt zeker voor een uur of vijf op zijn bed. Nu zullen wij die deur eens dadelijk onderhanden nemen.

De fijne asch van de „DUBEC” cigaret kent Lord Lister uit duizenden.

HOOFDSTUK VI.

RITA NUEVA.

Raffles trad op de tusschendeur toe, bekeek even het slot, glimlachte, liep weer door de kamer heen, draaide het licht uit en opende toen heel voorzichtig de gangdeur. Alles was doodstil in het huis, naar het scheen.

Hij kwam weer binnen en zei heel zacht:

— Om de knippen te kunnen terugschuiven, moeten wij natuurlijk eerst de gangdeur hiernaast openen. Die zal de kleedster wel hebben gesloten, toen zij het huis verliet. Wacht hier even en maak pas weer licht, als de deur dicht is.

Raffles ging het vertrek uit, deed heel zachtjes de deur achter zich dicht, en toen maakte Brand licht en wachtte.

Er waren nog geen vijf minuten verstreken, of er deed zich een nauwelijks merkbaar geluid hooren en bijna aanstonds daarna trad Raffles door de verbindingsdeur glimlachend binnen.

— Die gewone sloten zijn volstrekt niets waard! zeide hij opgewekt. Ik geloof, dat ik kans zou zien ze te openen met een haarspeld, verondersteld, dat die voorwerpen nog bestaan! Nu, ik geloof, dat de zaak naar wensch marcheert. En luister nu goed. Het loopt reeds naar tien uur, en zij moeten er dus rekening mee houden, dat de vijand langzamerhand wel zal komen opzetten. Het is van het grootste belang, dat alles gedaan wordt, zooals het had moeten geschieden, wanneer Henderson niet toevallig de truc met de telefoon ontdekt had. Zonder de zaken overdreven luid te doen, moet je dus zorgen, James, dat ze op eenigen afstand gehoord kunnen worden. Bijvoorbeeld door het telefoonkastje eens te verschuiven, een meubel te verzetten, een lucifer hard af te strijken of iets dergelijks. In werkelijkheid zou je waarschijnlijk met een zwaren bons zijn neergestort, maar doe dit nu, als ik je verzoeken mag, een weinig discreet, want het is niet noodzakelijk, dat de geheele buurt op de vertoonning afkomt.

— En, als ik eenmaal lig, Mylord?

— Dan zul je nog wel even moeten blijven liggen, vrees ik. De schelmen zijn wantrouwend, zij hebben den tijd en zullen wel een kwartiertje minstens wachten, alvorens zich te overtuigen, of je werkelijk dood bent.

— En dan spring ik op, en om te bewijzen, dat ik het niet ben, sla ik hen de hersens in! zeide Henderson met een blijde tinteling in zijn oogen.

— Wij zullen niet zoo hard van stal loopen, James, kalmeerde Raffles hem. In dit geval heb

ik aan den levenden bandiet waarschijnlijk meer dan aan een dooden. Mijnheer Brand en ik echter zullen goed toezien, en zoodra het kleine gezelschap om je verzameld is, zullen wij onzen duit in het zakje doen. Zoo mogelijk, moet er niet al te veel leven gemaakt worden, want dat zou tot allerlei pijnlijke incidenten leiden, als het geheele huis in opschudding werd gebracht. Wij zouden onze tegenwoordigheid hier moeten verklaren, de onvermijdelijke politie zou weer ten tooneele verschijnen en ik zou mijn doel niet bereiken. Wat het ergst van alles zou zijn. Dus vooral geen wild west-drama's en geen schietpartijen, maar

— Maar een kalme tik met m'n looden knuppel! voltooide Henderson opgewekt den zin.

— En zelfs dat alleen, als het volstrekt noodzakelijk is, vriend Henderson! Wellicht zijn er dames bij de kleine expeditie, en die tracteert men niet aanstonds op knuppelslagen.

— Ook niet, als zij Rita Nueva heeten? vroeg Brand, die deze opvatting niet geheel en al scheen te deelen.

— Ook dan niet — dan eerst recht niet! antwoordde Raffles bedaard. Die vrouw weet misschien heel wat dingen, die voor mij de moeite waard zijn. Behandel haar dus voorloopig met zachtheid, de schurken zelf hebben er ook al geen belang bij, al te luidruchtig op te treden. Trouwens — als er drie of hoogstens vier zijn, kunnen wij het veel noemen! Dergelijke expedities onderneemt men nu eenmaal niet met een halve compagnie. En dan zullen wij geduld moeten hebben, geduld en nogmaals geduld! Wij hebben het niet in de hand, wanneer die wekker daarginds zal afloopen — dat moeten wij aan de trawanten van No. 13 overlaten! Heeft iemand een vraag te stellen?

— Ik zou willen, dat je mij mijn gedragslijn voorschreef, in het geval iemand op mij wil schieten, zeide Brand, met een sigaret spelend, die hij zooeven uit zijn étui had genomen.

— Wanneer ons leven gevaar loopt, zullen wij het natuurlijk verdedigen, maar dat behoeft het niet te doen, wanneer we slechts vlug en doortastend optreden. En nu moesten wij maar liever niet meer praten, ook niet zachtjes. Laten wij rooken, dat kalmeert de zenuwen en — sommigen van ons hebben dat misschien noodig.

Van dit oogenblik werd er zeer weinig meer gepraat. De drie mannen rookten zwijgend. De minuten gingen traag voorbij, Raffles had de tus-

schendeur op een handbreed open laten staan, en natuurlijk was de deur naar de gang weer gesloten.

Zij luisterden met groote inspanning naar elk geluid in het huis, maar slechts nu en dan vernamen zij de stem van de kamerverhuurster, om half elf klonk het tikken van den stok van den pensionneerden kapitein op de trap, maar om elf uur was alles volkomen stil.

Nu en dan stond Raffles op en liep onhoorbaar naar de gangdeur, om te luisteren. Zijn hoog, glad voorhoofd was bewolkt en het was duidelijk, dat hij over gewichtige dingen nadacht en zich niet gerust gevoelde.

Nog slechts zelden had Raffles tijdens den duur van zijn avontuurlijk bestaan dit gevoel gehad — dat een waarlijk sterken man zoo onverdraaglijk is — het gevoel, een tegenstander te hebben gekregen, die hem niet geheel gelijkwaardig is, maar onder bepaalde omstandigheden zelfs zijn meerdere kan worden.

No. 13, het bleek hoe langer hoe duidelijker, beschikte niet alleen over te vreezen medewerkers, lieden, die hem blindelings waren toegedaan, maar ook over hulpmiddelen, die de moderne techniek hem in overvloed aanbood en waarvan hij een uitstekend gebruik wist te maken.

Maar wat hem het meest gevaarlijk maakte, dat was zijn onzichtbaarheid, dat was de duisternis, waarmee hij zich omringde en van waar uit hij zijn bevelen gaf.

Professor Shydrift, dokter Fox, waren ongetwijfeld machtige vijanden geweest, maar Raffles wist tenminste aanstonds, wie zij waren en kon hen met hun eigen middelen bestrijden. En tenslotte hadden zij ook het onderspit moeten delven.

Maar die No. 13 was onzichtbaar, onvindbaar en ontastbaar!

Raffles bleef wel vijf minuten in gebogen houding aan de deur staan luisteren.

Toen kwam hij op Henderson toe en fluisterde hem heel zachtjes in:

— Fluit eens wat, heel zachtjes, of neurie, misschien weten zij niet, omdat het hier zoo stil is, dat je thuis bent!

— Maar zij zien toch de lichtkier, Mylord! mompelde Henderson.

— Zij daarbuiten — maar niet degenen, die misschien al een uur of langer ergens op het dak zitten, gereed om binnen te dringen.

Henderson antwoordde niet, maar begon heel zachtjes voor zich heen te fluiten en wat heen en weer te loopen, zooals iemand zou doen, die zich begint te vervelen en aanstalten maakt om naar bed te gaan. Hij schonk zich een glas water in en het glas rinkelde tegen de karaf, hij opende en

sloot een lade, hij trok een stoel naar zich toe en deed tenslotte zijn laarzen uit, juist met genoeg geweld, om die bezigheid te verraden.

Al dien tijd stond Raffles weder aan de deur en luisterde.

Er verscheen een harde trek om zijn lippen en zijn oogen werden als staal, toen hij plotseling waarschuwend den vinger ophief en heel zachtjes fluisterde:

— Ik hoor ze aan een dakluik morrelen! Ontkleed je verder, Henderson, en ga naar bed! De tijd om te handelen is aangebroken! Brand, naar de zijkamer! En, denk er om, James, verweer je alleen, als je gelooft, dat je leven in gevaar is.

De reus knikte en trok zijn jas uit.

Raffles en Brand gingen door de deur de kamer binnen van de oude kleedster. Raffles sloot de deur tot op een halve handbreedte en nu stonden zij in de schemering en aan de zachte geluiden bemerkten zij, hoe Henderson vorderde met de werkzaamheden, die vooraf plegen te gaan aan de nachtrust.

Een schoen vloog over den vloer, een stoel werd verschoven, het zware, ouderwetsche horloge werd op het tafelblad gelegd, een bos sleutels volgde, het ritselen van goed, en ineens werd 't stikdonker, Henderson had het licht uitgedraaid.

Het houten ledikant steunde verschrikkelijk, toen de reus er zich op uitstreckte. Hij zuchtte als van welbehagen en zooals iemand kan zuchten, die na een dag zwaren arbeid eindelijk de moede leden kan uitstrekken — en toen werd het volkomen stil.

Brand zou niet spoedig die uren van martelend wachten vergeten. Hij zag overal in de duisternis plotseling gedaanten opdoemen, hij hoorde geheimzinnige geluiden, het kraken van een deur, het zachte knarsen van een slot, en toch was alles in dat huis doodstil, zoo stil als het graf.

Maar opeens, het kon omstreeks half twee in den nacht zijn, voelde hij al zijn haren prikkelend over-eind-gaan staan, door het plotselinge, schrille, op-hitsende geluid van het wekkerklokje, dat begon af te loopen.

Daarbuiten, op een honderd meter afstand, op het onbebouwde terrein, hadden de schelmen de deur in de schutting geopend.

Het geratel hield maar heel eventjes aan, want na een paar seconden reeds zette Henderson het sein af.

Brand hoorde het kuitserend geluid van een lucifer, die wordt afgestreken, en toen zag hij door de deurkier den rossigen schijn van de kaars, die de reus had ontstoken.

Twee tastende voeten zochten naar de zware pantoffels, er klonk een soort van gekreun, en daarop voetstappen, gedempt door het vloerkleed.

Het was Brand, alsof hij alles kon zien, wat er nu gebeurde.

Henderson liep op het tafeltje toe, zachtjes voor zich heen brommend, scheen slaapdrongen tegen een meubelstuk te stooten, nu nam hij het telefoon-toestel van den haak

Bijna onmiddellijk daarop het ratelend geluid van metaal tegen metaal, iets als een zachte klacht, onmiddellijk gevolgd door den val van een lichaam, zwaar en dof.

Toen stilte.

Hoe lang dat duurde, had Brand naderhand onmogelijk kunnen zeggen. Het hadden evengoed vijf minuten als twee uren kunnen zijn.

Toen ging heel voorzichtig de deur open. De sleutel was natuurlijk van binnen in het slot omgedraaid en degeen, die daar buiten stond, had het dus met een looper of iets dergelijks moeten openen, en toch hadden Brand, noch Raffles iets anders gehoord dan een nauwelijks merkbaar, krassend geluid, dat onmiddellijk weer ophield.

Brand keek naar Raffles. Hij zag de grijze oogen groot en dreigend in het bleeke, strenge gelaat. Geen spiertje bewoog daarop. Maar het lichaam was gespannen als een stalen boog, gereed om weer recht te springen.

De deur van de aangrenzende kamer werd blijkbaar heel zachtjes geopend. Toen klonken er fluissterende stemmen, zoo zacht, dat ze nauwelijks te vernemen waren.

Raffles duwde de deur heel voorzichtig wat verder open. Hij kon nu een gedeelte van de kamer overzien en een stuk van het lichaam van Henderson — het hoofd en een gedeelte van den romp.

Het was, alsof de reus door een vreeselijke kramp was overvallen, zulk een zonderlinge houding had hij zijn lichaam gegeven.

Hij scheen geknield tegen den zijkant van het bed te rusten en zijn bovenlichaam was als een hoepel gespannen. Zijn hoofd was vreemd gedraaid — maar Raffles bewonderde zijn schranderheid, want hij was zóó gaan liggen, dat zijn oogen een groot deel van de kamer konden overzien.

Hij hield den greep van de telefoon nog in de hand geklemd, alsof hij onmachtig was geweest, het wapen prijs te geven, dat hem gedood had.

Verder zag Raffles vijf personen in de kamer, vier mannen en een vrouw. Een van die mannen en die vrouw herkende hij onmiddellijk, zelfs bij het onzekere kaarslicht. De eerste was Dr. Wynne!

Raffles verbaasde er zich over, dat de schurk durfde medewerken aan deze onderneming, terwijl hij door de politie werd gezocht. Hij moest met wel een bittere wraakzucht bezielde zijn jegens den man, die hem vogelvrij had doen verklaren!

De vrouw was Rita Nueva, maar haar aanwezigheid verbaasde Raffles minder dan die van den misdadigen geneesheer. Ook zij had nog een rekening met Raffles te vereffenen.

Raffles luisterde scherp toe en hoorde de vrouw zeggen, die zich voorzichtig over Henderson had heen gebogen, vreezende hem aan te raken:

— Hij heeft zijn bekomst gehad! Jack, geef hem voor alle zekerheid nog een steek met je mes!

— Ik niet! weerde de man, die als Jack was aangesproken, verschrikt af. Denk je, dat ik om zeep wil gaan? Ik raak hem niet aan!

— Snijd dan eerst den draad af, sukkel, of schroef de klemmen los! drong de vrouw aan.

— Ja, doe dat, maar geen grapjes met messen! fluisterde dokter Wynne, die een vluchtigen blik op het lichaam had geworpen. Een koord zal het werk even vlug en zindelijker doen. En zelfs dat behoeft niet, als jullie je werk goed hebt gedaan, want dan heeft de stroom hem gedood. Ik kan dat gemakkelijk constateeren. Maak eerst de draden los!

— Ik weet nog iets beters! liet Jack zich hooren. Hier in de kast is de meter. Ik zal eenvoudig even de stoppen losdraaien.

Brand schrikte op het hooren van die woorden. De afspraak was, dat er zoo spoedig mogelijk licht zou worden gemaakt, zoodra de aanval was begonnen, en dat zou onmogelijk kunnen geschieden, indien de veiligheidsstoppen werden losgeschroefd — men zou dan veel kostbaren tijd verliezen, door die eerst weer aan te draaien en vervolgens het licht aan te knippen.

Maar reeds had Dr. Wynne fluisterend geantwoord:

— Doe dat, en vlug een beetje! Hij heeft nog een paar woorden kunnen stamelen, en als Raffles een auto gebruikt, kan hij binnen tien minuten hier zijn.

— Hij is er al! klonk plotseling een heldere stem en het volgend oogenblik wierp Raffles de deur wijd open en stormde binnen, met Brand aan zijn zijde.

Op hetzelfde oogenblik richtte Henderson zich uit zijn gewrongen houding op en aanstonds viel zijn ijzerharde vuist met verpletterende kracht neer op het hoofd van Jack, wiens noodlot gewild had, dat hij het dichtst bij den reus stond.

De strijd werd nu plotseling zoo volkomen ongelijk, dat een man, die het dichtst bij de gangdeur stond, de verstandigste partij koos, als een haas naar buiten wipte en in de duisternis van de gang verdween.

Nu waren alleen nog Dr. Wynne en een andere, groote kerel, benevens de vrouw in het vertrek, want Jack behoefde men niet meer mee te rekenen.

Met een dierlijk gebrul van woede had Dr. Wynne de hand naar zijn zak gebracht, blijkbaar vast besloten, om nog liever zijn eigen veiligheid op het spel te zetten, dan de overwinning te laten aan zijn doods vijand.

Toen de hand weer uit den zak kwam, bevond er zich een kleine revolver in. maar Brand had den schurk in het oog gehouden, sprong als een panter op hem toe en gaf hem met zijn looden knuppel zulk een slag op den voorarm, dat Wynne met een doffen kreet het wapen moest laten vallen.

— Pas op de vrouw, Brand! waarschuwde Raffles. Zij mag tot geen prijs ontsnappen! Bind haar, als je kunt.

Rita, zelf wel inziende, dat de partij verloren was ditmaal, had op haar beurt getracht met sluipende schreden de deur te bereiken, maar Brand haalde haar nog juist bijtijds in en trok haar weer de kamer binnen, slingerde haar tamelijk onzacht in een leunstoel neer, waarop hij haar vlug en handig begon te binden met het gereed gehouden touw.

Eenige van Lord Lister's gezegden zijn : „Zeg mij, wie Uw vrienden zijn, en ik zal zeggen, wie gij zijt.”

„Zeg mij, dat gij „DUBEC” cigaretten rookt, en ik weet, dat gij smaak hebt.”

HOOFDSTUK VII.

DE PIL.

Rita scheen volkomen terneergeslagen en half wezenloos te zijn door dezen plotselingen keer, dien de zaken genomen hadden.

Zij liet zich zonder eenigen tegenstand binden, en zat daar nu roerloos, met afgewend hoofd, niet meer in staat om op te staan van den zwaren stoel, waarop Brand haar gebonden had.

Intusschen duurde de ongelijke strijd tusschen de overigen nog korten tijd voort, totdat Henderson, die het spelletje moede was, den grooten kerel met zulk een verschrikkelijken slag velde, dat het wel geleek, alsof de man door den tusschenmuur zou heengaan. Hij bleef als een waardeloos vod liggen, waar hij viel, en men behoefde zich om hem niet meer te bekommeren.

Wynne, inziende, dat alles verloren was, poogde nog het hazenpad te kiezen, maar hij trof op zijn weg Henderson aan, die voor de deur had postgevat en die geheel versperde.

Toen schikte de ellendeling zich in zijn lot, kwam langzaam de kamer weer in met hangende armen en liet zich in een stoel vallen, terwijl hij Raffles aankeek met van haat gloeiende oogen.

— Ja, ik begrijp, dat uw gevoelens te mijnen opzichte thans niet van den vriendschappelijksten aard zijn, Dr. Wynne! begon Raffles rustig. Ik zou u echter aanraden, u in 't onvermijdelijke te schicken. Deze zet was in ieder geval aan mij — en als gij eerlijk zijt, zult gij moeten erkennen, dat het een goede was.

Wynne gaf geen antwoord en zat daar maar ineengedoken, door Henderson en Brand bewaakt.

Raffles ging voort:

— Helaas heb ik niet heel veel tijd te missen, want de man, dien wij hebben laten ontsnappen, zal wel zoo spoedig mogelijk naar een telefoon zoeken, om de politie te waarschuwen! Wij moeten dus de zaak hebben afgehandeld, voor die hier verschijnt, want het lust mij niet, mij hier te laten vangen als een rat in den val. Dus, kort en goed, dokter Wynne: weet gij, wie No. 13 is?

Dokter Wynne keek zijn vijand een oogenblikje strak en doordringend aan en zeide toen met vaste stem:

— Ik weet het niet! Als ik het wist, dan zou ik het heel zeker niet verraden, maar ik weet het niet. Niemand weet het.

— Ik weet het! klonk opeens de nu bijna krijgschende stem.

Het was Rita Nueva, die gesproken had. Haar

gelaat was krijtwit, en haar zwarte oogen vreemd contrasteerend met het nu rosblonde haar, puilden haar bijna uit haar hoofd.

Op denzelfden heeschen, hijgenden toon ging zij voort:

— Beloof je me, Raffles, dat je me zult laten gaan, als ik je zeg, wie hij is? Ik weet het, en ik ben de eenige. Als ze me nu weer opsluiten, dan ben ik verloren, want dan ga ik regelrecht naar de groote Vrouwengevangenis, en daar zal zelfs No. 13 me niet kunnen redden — dan ben ik verloren — dan sluiten ze me tien jaar op, als het niet meer is! En ik ben nog jong, ik wil niet in de cel — ik zou er crepeeren! Geef me je woord, dat je me helpen zult om te ontsnappen en ik zal je zeggen, wie hij is! Ik heb er genoeg van!

— Caronje! Als je durft spreken . . . begon Dr. Wynne dreigend, half uit zijn stoel opstaande.

Raffles had de vrouw aandachtig gadeslagen.

Hij was een uitstekend menschenkenner en hij zag aan haar verwrongen gelaat, dat zij de waarheid sprak.

Misschien had zij door een toeval ontdekt, wie No. 13 was, misschien was zij zijn hartsvriendin! In ieder geval was zij op de hoogte, en zij was de eenige. Tot dusverre had zij gezwegen, half uit vrees, half uit liefde, maar nu schrok haar jeugd terug voor die afschuwelijke tien jaren in afzondering, waaruit zij zou terugkeeren als een oude, nuttelooze geworden vrouw.

Hij zei rustig:

— Je kent mij voldoende, Rita, om te weten, dat mijn woord mij heilig is. Die No. 13 is een boos kankergezweel, dat ik uit het lichaam der maatschappij wil uitsnijden. En hoewel ik jouzelf een gevaarlijk schepsel acht — het is mij nog meer waard, die man onschadelijk te maken, en daarom beloof ik je op mijn woord van eer, je niet alleen vrij te laten, maar je zelfs te zullen helpen om naar Amerika of Australië te ontvluchten, als je mij den naam noemt van jullie aanvoerder.

— Ik geloof je en ik vertrouw op je! hernam de vrouw in koortsachtige opwindung. Luister dan.

— Rita, voor de laatste maal waarschuw ik je! zeide Wynne op doffen toon, haar onbewegelijk aanstarende. Weet je wel, dat de arm van No. 13 ver reikt, en dat hij je zal weten te straffen voor je verraad!

— Ik lach wat om hem! Laat hij mij maar zien te vinden, als ik eenmaal in Amerika zit! riep de

vrouw woest. Luister, Raffles! Als je No. 13 wilt vinden, ga dan

— Jij duivelin! Je zult het zelf gewild hebben! brulde Dr. Wynne.

Bliksemsnel was hij opgesprongen en voor iemand het had kunnen verhinderen of zelfs maar begreep, wat hij doen wilde, had hij de vrouw met de eene hand bij de keel gegrepen en scheen haar met de vingers van de andere hand iets diep in de keel te duwen.

De vrouw, verplicht om den mond wijd te openen omdat zij half stikte, kreeg een uitdrukking van waanzinnigen angst op het gelaat en zou zich zeker als een wanhopige verzet hebben, als haar dat niet belet was door de touwen, die haar op den stoel vastgebonden hielden.

Henderson wierp zich op Wynne en rukte hem, nog volstrekt niet wetend, wat er eigenlijk gebeurd was, van de vrouw op en slingerde hem weer op zijn stoel, maar de schurk lachte op een afschuwelijke wijze en zei:

— Je hebt je verdiende loon, caronje! Nu zullen we zien, of je nog kunt spreken!

Raffles keek naar de vrouw. Haar gelaat had een verschrikkelijke verandering ondergaan. Blijkbaar poogde zij nog iets uit te spuwen, dat zij reeds had ingeslikt en toen kreunde zij, terwijl haar lichaam zich in allerlei bochten wrong:

— De pil! Hij heeft mij de pil ingegeven! Ik ben verloren!

Raffles was onmiddellijk aan haar zijde.

— Wees niet bevreesd, ik zal je onmiddellijk een braakmiddel ingeven!

— Dat helpt niet! Te laat! kreunde de vrouw. Gij kent zijn duivelsche middeltjes niet! Ik heb het zelf gezien — met eigen oogen — van een ander — die ter dood was veroordeeld. Het werkt — zoo snel als de bliksem!

— Een braakmiddel, Charles! beval Raffles, zonder op haar woorden acht te slaan.

— Geef haar maar alles in, wat je wilt, grinnikte de moordenaar, met een uitdrukking van helse triomf op zijn smalle gelaat.

— Ik weet, dat je knap bent, maar als je haar kunt redden, dan moet de duivel je nog eenige punten voorgeven!

Brand, tot in het diepst van zijn ziel ontroerd, door het afschuwelijk lijden van de vrouw, was naar een kast geijld, waarin hij wist, dat wat levensmiddelen bewaard werden. Hij zocht naar boter, naar slaolie, mosterd en suiker, om een primitief middel te kunnen samenstellen, maar hij zag wel, dat alles vruchteloos zou zijn.

Hij was nog niet begonnen met het mengen, of de vrouw rekte zich met zooveel kracht uit, dat de

touwen bijna braken.

Zij spande zich blijkbaar tot het uiterste in om nog iets te zeggen en begon tot driemaal toe:

— No. 13 is

Den derden keer kon zij het zelfs niet meer geheel voleindigen. Een siddering doorliep haar lichaam, een grauwe tint overtoog haar gelaat, er kwam wat droog schuim om haar lippen — toen viel haar hoofd op zijde en het was voorbij

Henderson, half dol van woede, had de revolver genomen, die aan Wynne ontvallen was, trad op hem toe, zette hem den loop tegen de slaap en wendde zich tot Raffles:

— Zal ik den duivel neerschieten als een hond, Mylord?

— Neen, James, doe die revolver weg! beval Raffles, die zeer bleek was geworden. Hij trad tot dicht voor den laffen moordenaar en zeide op een toon van namelooze verachting:

— Je verdient niet eens een kogel, jij hondsvot! Ik zou den degen met je willen kruisen, als ik niet vreesde, mijn staal te bezoedelen met jouw bloed. De galg is ternauwernood goed voor je en ik betreur het, niet in staat te zijn, je aan de wolven voor te werpen, jij laffe schurk!

— Scheld maar, dood mij voor mijn part — maar No. 13 zul je niet ontdekken! hoonde Dr. Wynne, Raffles met een blik vol haat aanzien.

— Ik zal hem ontdekken en ik zal hem doden! zeide Raffles koeltjes. En dat hoop ik nog te kunnen doen, Wynne, voor jij zult worden gehangen, opdat je zult weten, dat ik geen snoever ben! No. 13 zal vallen, en door mijn hand. Of het zal zijn door het staal of door het hennepen koord, dat weet ik thans nog niet, maar zijn einde is nabij, ik voel het! En nu, James, bind hem stevig!

De reus trad op den moordenaar toe en begon hem zwijgend, met opeengeklemd tanden, vast te binden op het bed, waarop hij hem had neergeworpen.

Raffles trad op Rita Nueva toe, legde het hoofd recht, drukte de leden dicht over de zwarte oogen, die nog vervuld waren van doodsangst en haat, en zeide zachtjes tot Brand, die geheel verslagen terzijde stond:

— Zij was ongetwijfeld een slechte vrouw, Charles. Zij heeft haar geweten bezwaard met afschuwelijke misdrijven en zij heeft ook mij willen vermoorden, maar dit uiteinde was verschrikkelijk en als er een Rechtvaardigheid hierboven bestaat, dan zal haar, terwille van dezen dood, veel vergeven worden.

— Zoo zij het! zei Brand zachtjes, en hij legde voorzichtig den mantel van de vrouw over het witte, doode gelaat.

Maar plotseling schrok hij op.

Hij keek naar Raffles, die eveneens het gelaat naar de deur had gewend.

Een gerucht beneden in het huis had hun aandacht gewekt.

— Wat kan dat zijn? vroeg Brand, onwillekeurig zijn stem dempend.

— Politie! antwoordde Raffles lakoniek. Het kon ook niet anders. De kerel, dien wij gelegenheid gaven om te ontsnappen, heeft haar op ons spoor gebracht. Weliswaar moest hij daarbij tegelijkertijd zijn eigen makkers uitleveren, maar dat schijnt voor hem geen bezwaar te hebben opgeleverd. Vooruit, hier valt niet langer te treuzelen. Is de kerel vastgebonden, James?

— Hij kan geen vin meer verroeren, Mylord, antwoordde de reus met nog een laatsten woesten ruk. Ik betwijfel, of hij zelfs wel behoorlijk kan ademen, maar veel komt dat er niet op aan.

— Naar het dak dan. De terugweg naar beneden is ons al afgesneden.

— En als het blok is afgezet? vroeg Brand?

— Dan worden wij ingerekend! antwoordde Raffles bedaard. Maar het helpt niet, of wij er hier over praten.

Hij had vliegensvlug een paar woorden op een stukje papier geschreven, waarin hij aan de politie mededeelde, wat hier geschied was, op welke wijze de vrouw den dood had gevonden en toen ijlden de drie mannen, zoo vlug zij konden, de zoldertrap op, en het was een gelukkige omstandigheid, dat zij die aan de binnenzijde met den sleutel konden afsluiten, want reeds klonken op de trappen de snelle voetstappen der agenten, begeleid door de angstkreten van de wakker geworden en zeer verschrikte huurders.

Toen er hard op de deur gebonsd werd, stonden de drie mannen juist aan den voet van den ladder, die naar het dakraam voerde.

Zij klauterden hem haastig op en Brand was als laatste juist door het luik geklommen, toen de deur door de agenten werd ingetrapt.

— Trek den ladder op, James! beval Raffles.

Vlug trok Henderson den ladder naar zich toe, op het laatste nippertje, want een der langste agenten daar beneden deed er nog een wanhopigen sprong naar en had bijna de onderste sport bereikt.

Henderson had den ladder bijna laten vallen, toen Raffles beval:

— Neem hem mede, James. Hij kan ons te pas komen.

Hoe en waar dit was, bleek reeds weinige tellen later. Want toen Brand zich over den dakrand heen

boog, zag hij, dat bijna de geheele straat aan de voorzijde van het huis letterlijk krioelde van de agenten, die met wel vijf of zes auto's waren aangevoerd en die reeds bezig waren het geheele huizenblok te omsingelen.

— Het is een groote eer voor ons, Brand! zeide Raffles sarcastisch. Een heele compagnie agenten voor drie man!

Zij liepen haastig verder en bereikten nu het smalle zijstraatje, beter gezegd een soort van steeg — niet veel breeder dan twee en een halven meter, maar waarover het onmogelijk was zonder een zeer ruimen aanloop heen te springen, en het dak daalde hier schuin naar den gootrand af.

— Je ziet, dat de ladder nu van pas komt, zeide Raffles bedaard. Laat hem zachtjes neer, James. Hoe minder leven wij maken, hoe beter.

Met zijn twee geweldige armen vatte Henderson den ladder stevig beet en liet hem voorzichtig voorover nijgen, totdat hij van dak tot dak reikte, dwars over de steeg heen.

Een voor een kropen de mannen langs de sporten over den ladder en bereikten veilig het aangrenzende huizenblok, en tot zoover had de politie haar bemoeiingen gelukkig niet uitgestrekt.

Tien minuten later omstreeks wisten de drie mannen af te klimmen, deels met gebruikmaking van een smalle brandtrap, deels van een stevige regenpijp, en toen wisten zij zich in veiligheid.

Wynne werd naast het lijk van zijn slachtoffer gevonden en gearresteerd. Toen men hem fouilleerde, vond men nog twee van de doodelijke pillen in zijn vestzakje. Hij trachtte nog er zelf een van in te nemen, maar men wist dit op het laatste oogenblik te verhinderen.

Zijn schuld aan den moord kon echter helaas niet bewezen worden. De drie eenige getuigen verschenen niet en de man, die het briefje schreef, had evengoed een der pillen van Wynne kunnen afnemen en daarmee de vrouw vergiftigen.

Dit was trouwens de verdedigingsmethode, die Wynne toepaste.

En hij zou er zeker met een paar jaar gevangenisstraf zijn afgekomen, als niet de man, die het eerst door Henderson was neergeslagen, het geheele verloop vanuit zijn hoek had kunnen volgen en den laffen moordenaar niet had verraden, in de hoop, zijn eigen hals te kunnen redden!

Dit deed Dr. Wynne tenslotte den strop om — in de meest letterlijke beteekenis van het woord.

Drie weken later reeds werd hij opgehangen op de binnenplaats van de groote mannengevangenis.

De volgende aflevering bevat:

De Roode Stip

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche **SHERLOCK HOLMES.**

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885